

Ἄβουλα

اداره خانہ سی :
غلطہ بختیہ بازار سی سائیکل خانہ ۱۶

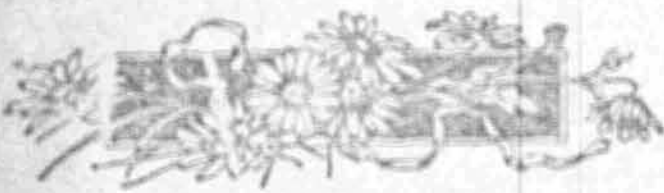
صاحب امتیاز و مدیر مسئولی :
آریستووولوس د. خریستیدیس

'Ασ'Ολα

Τεμάται γρῶσ. 2.

Τὸ σύμβολόν μας : ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

* ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΙΣ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ *

ΣΥΝΟΜΙΛΙΑΙ ΚΑΤΑ ΤΟ ΔΙΑΛΕΙΜΜΑ

ΜΟΝΟΝ ΤΑΣ ΓΝΩΣΕΙΣ :

ΝΑΙ, τὸ σχολεῖον μᾶς δίδει τὰς γνώσεις, αἱ ὁποῖαι μᾶς εἶναι ἀπόλαυσις καὶ ἀνάγκη εἰς τὴν ζωὴν. Ἄλλ' εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ ἐρωτήσῃ :
— Αἱ γνώσεις, τὰς ὁποίας μᾶς δίδει τὸ σχολεῖον, εἶναι αἱ γνώσεις, ποῦ μᾶς ἀρκοῦν διὰ τὴν ἐπιτυχίαν εἰς τὴν ζωὴν ;
Ἄπὸ τὴν ἀπάντησιν, ποῦ θὰ δώσωμεν εἰς τὴν ἐρώτησιν αὐτήν, ἐξαρτᾶται ἀληθινὰ ἢ ἐπιτυχία μᾶς εἰς τὸν βίον.

ἂν καὶ εἰς τὴν ἀνάγνωσιν ἀκόμη δὲν ἐξασκήσθε κατόπιν, σὰς βεβαιῶνω, ὅτι θὰ ξεχάσετε καὶ αὐτὸν τὸν συλλαβισμόν.
Εἴχατε ἀκούσει πολλοὺς :
— Εἴξευρα καλὰ ἀγγλικά, μὰ τ' ἀφῆκα . . ., τὰ ξέχασα, σὰς λέγει ὁ εἰς.
— Ἐπαιζα πολὺ καλὰ πιάνο, καὶ τώρα δὲν εἰμπορῶ νὰ ἐκτελέσω τίποτε, τ' ἀφῆκα, σὰς λέγει κάποια ἄλλη.

Ἡ ἐξάσκησις διατηρεῖ τὰς γνώσεις καὶ δι' αὐτὸ ἀπαιτεῖται διαρκὴς ἐξάσκησις, διὰ νὰ διατηρηθοῦν ἕσα ἐμάθαμεν εἰς τὸ σχολεῖον.

Πλὴν δὲν εἶναι μόνον αὐτὸ εἶναι ἐσφαλμένη ἢ ἰδέα, ὅτι τὸ σχολεῖον μᾶς δίδει ὅ,τι πρέπει ἀπὸ πνευματικῆς ἀπόψεως. Ὅχι, δὲν μᾶς δίδει ὅ,τι πρέπει καὶ ὅ,τι μᾶς χρειάζεται, ἀλλὰ τὰ πνευματικὰ μέσα νὰ μάθωμεν ὅ,τι πρέπει. Τὸ πραγματικὸν σχολεῖον ἀρχίζει δι' ὄλους μᾶς, ἀφοῦ τελειώσωμεν τὸ σχολεῖον.

Δὲν εἶναι δρόμος τὰ πρῶτα βήματα, ποῦ κάμναι τὸ νήπιον, βοηθούμενον ἀπὸ τὰ χέρια τῆς μητέρας του, ἀλλὰ ποῖος θὰ μᾶς εἴπῃ, ὅτι, χωρὶς ἐκείνα τὰ πρῶτα βήματα, θὰ ἤμποροῦσε νὰ περάσῃ τὰς πεδιάδας καὶ τὰ βουνὰ ὁ ὄδοιπόρος ;

Πρῶτα βήματα εἶναι καὶ αὐταὶ αἱ γνώσεις, ποῦ μᾶς δίδει τὸ σχολεῖον. Λοιπὸν, μὲ τὰ ἐφόδια, ποῦ μᾶς δίδει τὸ σχολεῖον, εἰμποροῦμεν νὰ σπουδάσωμεν εἰς τὴν κοινωνίαν καὶ εἰς τὸν κόσμον. Εἰμποροῦμεν νὰ εὐρώμεν τὴν

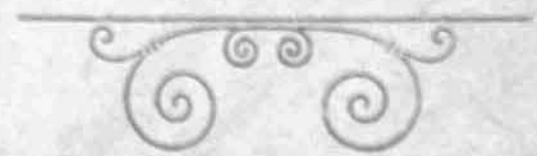
κατεύθυνσίν μας, εἰμποροῦμεν νὰ ἐπιτύχωμεν εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις μᾶς. Ἄλλὰ πρὸς τοῦτο πρέπει νὰ ἔχωμε ἕν φωτεινὸν σύμβολον εἰς τὸν βίον μᾶς.

— Ἄς μανθάνωμεν πάντοτε.
Τὸ σύμβολον αὐτὸ τὸ εἶχαν καὶ τὸ ἐφήρμοζαν ὅλοι οἱ μεγάλοι ἄνδρες. Ἐνθυμεῖσθε τὸν σοφόν, ποῦ εἶπε :
— Γηράσκω ἀεὶ πολλὰ διδασκόμενος.
Ἐνθυμεῖσθε, ὅτι ὁ Σωκράτης, γέρον πλέον καὶ καταδικασμένος εἰς θάνατον, ἤρχισε νὰ μανθάνῃ κιθάραν.

Τί σημαίνουν ὄλα αὐτά ; ὅτι δὲν πρέπει ποτὲ νὰ χάνωμεν τὴν εὐκαιρίαν, ὅταν πρέπει νὰ μάθωμεν κάτι, ἔστω καὶ ἂν εἴμεθα κουρασμένοι, ἔστω καὶ ἂν ἔχωμεν ἐπιδοθῇ εἰς πρακτικὸν ἐπάγγελμα, καὶ ἂν ἀκόμη εἴμεθα μεγάλοι. Ποτὲ σὰς μὴ εἰρωνευθῆτε καὶ μὴ περιγελάσετε ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος μανθάνει κάτι εἰς μεγάλην ἡλικίαν, διότι εἶναι σοφώτερος καὶ συνετώτερος ἀπὸ σὰς, ποῦ ἐπαύσατε νὰ μανθάνετε.

Ἐξ ἄλλου, μὴ κατηγορεῖτε τὸ σχολεῖον, ὅτι δὲν σὰς τὰ ἔμαθεν ὄλα. Μὴ τὸ κατηγορεῖτε, διότι τὸ ἀδικεῖτε. Σκοπὸς τοῦ σχολείου δὲν ἦτο νὰ σὰς διδάξῃ ὄλα, οὔτε νὰ σὰς διδάξῃ πολλὰ, ἀλλὰ νὰ σὰς κάμῃ νὰ ἐκτιμῆσετε τὴν ἀνάπτυξιν, νὰ σὰς δώσῃ τὴν ὄρεξιν νὰ τὰ μάθετε ὄλα.

ΦΟΙΒΟΣ

Ασ Όλα

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗΝ ΚΑΙ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Μετ' ἰδιαιτέρου τέρπου ΠΑΙΔΙΚΟΥ,
ἐπιδομένον ἐβδομαδικῶς

ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ : 1910

ΤΙΜΗΜΑ ΒΥΓΡΑΦΗΣ 40 ΤΕΥΧΩΝ

διὰ τὴν Τουρκίαν (μετὰ τῶν ταχ. ταλῶν) Γρ. 60
τὸ ἔξωτερικόν » » » » Φρ. 20

Δι' ἔγγραφαί τελεπληρώνονται.

ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 2 ΓΡΟΣΙΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Θ. ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΣ ΜΑΡΚΟΥΙΖΟΣ

ΠΡΟΚΟΠΙΟΥΔΙΣ ΚΑΙ ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ

ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ Δ. ΧΡΗΣΤΙΔΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ

ΓΑΛΑΤΑ, ΠΕΡΙΣΣΕΠΕ ΠΑΖΑΡ, ΣΑΛΤΙΝ ΣΑΝ, ΑΡΙΘΜ. 18.

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

ΤΟ ΧΡΗΜΑΤΟΦΥΛΑΚΙΟΝ

Όταν ὁ Ἰούλιος εἶχεν ἀπομακρυνθῆ ἀπὸ τὸ σχολεῖον τὸ ἀπόγευμα ἐκεῖνο καὶ ἐπερνοῦσεν ἕνα στεῖνον δρόμον, διὰ τὰ ὑπάγη σπιτι τοῦ, τὸ πόδι τοῦ ἐκτύπησε πρὸς ἕν ἀντικείμενον, ποῦ εὐρίσκειτο εἰς τὸν δρόμον.

Ἐκυψε, τὸ εὐλόγησε καὶ εἶδεν, ὅτι ἦτο ἕν δερμάτινον χρηματοφυλάκιον· τὸ ἤνοιξε καὶ εὗρεν ἐκεῖ μέσα ἑκατὸν πενήντα γρόσια.

Ἡ χαρὰ τοῦ Ἰουλίου ἦτο μεγάλη. Βέβαια τὸ εὖρημα ἐκεῖνο ἦτο ἀποκλειστικῶς ἰδικόν του καὶ τὸ χρήμα, ποῦ εὗρε, θὰ μπορούσε νὰ τὸ κάμῃ ὅ,τι ἤθελε.

Ὡ! καὶ ὁ Ἰούλιος ἀγαποῦσε πολὺ τὰ παιγνίδια!

Κάθε ἡμέραν, διὰν ἐσχολοῦσε ἀπὸ τὰ μαθήματα, δὲν ἐκρατεῖτο νὰ μὴ παρῶσιν ἀπὸ ἕνα μεγάλο κατάστημα τῆς ἀγορᾶς, εἰς τὸ ὁποῖον ἐπωλοῦσαν διάφορα παιγνίδια.

Κάθε ἡμέραν ἐπῆγαινε καὶ ἐθαύμαζεν εἰς τὰς προθήκας τοῦ τὰ ὠραῖα παιγνίδια, ποῦ ἦσαν ἀπλωμένα ἐκεῖ.

Ἐμενεν ἐμπρὸς τῶν πολλῶν ὧραν καὶ ὅταν πσιὰ ἠναγκαζέτο νὰ ἀπομακρυνθῆ, τότε ἔλεγε μὲ τὸν ἑαυτὸν τοῦ :

— Τί κρίμα, νὰ μὴ ἔχω παράδες νὰ πάρω κανέν ἀπὸ τὰ παιγνίδια αὐτά!

Τὸ ἀπόγευμα ἐκεῖνο πάλιν ἐπέρασεν ἀπὸ τὸ κατάστημα τῶν παιγνιδίων καὶ ἐθαύμαζεν ἐκεῖ τὰ ὠραῖα νέα παιγνίδια, ποῦ εἶχαν ἐκθέσει.

Αὐτὴν τὴν φορὰν ἦσαν κατὰ ὠραῖοι μολυβένιοι στρατιῶται, μὲ ὠραίους ἀξιωματικούς,

μὲ τηλεβόλα, μὲ ἀμάξια καὶ κάθε τι χρήσιμον. Ἦσαν δλόκληρος στρατός.

Ὡ! αὐτὴν τὴν φορὰν ἦτο ξετρελλαμένος ὁ Ἰούλιος καὶ αὐτὴν τὴν φορὰν δὲν θὰ ἔλεγε μὲ λύπην τὴν συνειδησμένην τοῦ φράσιν, ὅτι δὲν ἔχει παράδες νὰ ἀγοράσῃ τὰ παιγνίδια ἐκεῖνα.

Τώρα εἶχε παράδες. Εἶχε ἑκατὸν πενήντα γρόσια· μὲ αὐτὰ θὰ ἠμποροῦσε νὰ πάρῃ τὸ στρατεύμα ἐκεῖνο. Ἐσκέφθη :

— Τώρα ἔχω χρήματα. Τί μ' ἐμποδίζει ν' ἀγοράσω τὰ παιγνίδια αὐτά; Ἐμβῆκε, λοιπόν, καὶ τὰ ἠγόρασε.

Όταν ἐπῆγε σπιτι τοῦ, ἡ μητέρα ἐξεπλάγη, ποῦ τὸν εἶδε νὰ κρατῆ δύο μεγάλα κουτιά γεμάτα μὲ στρατιώτας.

— Ποῦ ταῦτες αὐτά, Ἰούλιε;

Τὸ παιδί δὲν ἐψεύσθη, ἀλλ' εἶπεν ἐκεῖνο, ποῦ συνέβη.

— Νά, μητέρα, στὸν δρόμο, ποῦ ἐρχόμουν, τὸ πόδι μου ἐκτύπησεν εἰς ἕνα πρᾶγμα πεσμένο κάτω, τὸ σηκῶνω καὶ βλέπω, ὅτι ἦταν ἕνα πορτοφόλι· εἶχε μέσα ἑκατὸν πενήντα γρόσια... Μὲ τὰ χρήματα αὐτὰ ἀγόρασα τὰ παιγνίδια, ποῦ τόσο ἐπιθυμοῦσα.

— Καὶ νομίζεις, ὅτι ἔκαμες καλά;

— Διατί ὄχι; μήπως ἔκλεψα τὰ χρήματα;

— Δὲν τὰ ἔκλεψες τὰ χρήματα, αὐτὸ εἶναι ἀλήθεια, ἀλλὰ τὰ εἰσέτηρες ἀπ' ἐκεῖνον, ποῦ τὰ ἔχασε. Γιὰ φαντάσου ὁ ἀνθρώπος, ποῦ τὰ ἔχασε, νὰ ἦτο πτωχὸς ἐργάτης, ποῦ ἤθελε μὲ ἐκεῖνα νὰ πάρῃ τροφήν εἰς τὴν οἰκογένειάν του!

— Καὶ ποῦ τὸν γνωρίζω αὐτόν;

— Ὑπάρχει τρόπος νὰ εὐρεθῆ καὶ νὰ τὸν γνωρίσῃς. Ἐπρεπε νὰ πάρῃς τὸ πορτοφόλι, νὰ τὸ δώσῃς εἰς τὸν ἀστυνομικὸν σταθμόν, ξέρεις ὅτι ἡ ἀστυνομία εἰδοποιεῖ μὲ τὰς ἐφημερίδας τὰ πρᾶγματα, ποῦ εὐρίσκει, καὶ μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον εἰδοποιῦνται ἐκεῖνοι, ποῦ τὰ ἔχασαν. Λοιπόν, ἀφοῦ ὑπῆρχε τρόπος νὰ εὐρεθῆ ὁ κάτοχος τῶν ἑκατὸν πενήντα γροσίων καὶ δὲν τὸ ἔκαμες, τότε αὐτὸ σημαίνει, ὅτι δὲν ἠθέληες νὰ τὰ ἐπιστρέψῃς.

— Ἀλλά, μαμά, αὐτὸ ποῦ λέγεις εἶναι... Χάνω τὴν τύχη μου.

— Ὄχι, ὁ Θεὸς μᾶς δίδει τέτοια παρόμοια περιστατικά, διὰ νὰ δοκιμάσῃ τὴν τιμιότητά μας. Ἐλα, πάμε νὰ ἐπιστρέψωμε τὰ παιγνίδια αὐτά καὶ νὰ πάρωμε πίσω τὰ ἑκατὸν πενήντα γρόσια.

Ὁ Ἰούλιος μὲ λυπημένη καρδιά ἠκολούθησε τὴν μητέρα τοῦ, μὲ τὴν ὁποίαν ἐπῆγαν εἰς τὸ κατάστημα, διὰ νὰ δώσουν πίσω τὰ παιγνίδια.

Ἐκεῖ ὁμοῦς ἦδραν ἀντίστασιν.

Ὁ κανονισμὸς τοῦ καταστήματος δὲν ἐπέτρεπε νὰ δέχωνται ὀπίσω τὰ πωλημένα πρᾶγματα καὶ νὰ ἐπιστρέφουν τὸ χρήμα.

— Ὄχι, κυρία, τὸ πρᾶγμα, ποῦ ἐπωλήθη, δὲν ἐπιστρέφεται· τὸ μόνον, ποῦ εἰμποροῦμεν νὰ σᾶς κάμωμεν, εἶναι μὲ τὸ ἴδιον χρήμα νὰ ἀγοράσετε ἄλλα πρᾶγματα. Ἐχομεν διάφορα ἐμπορεύματα.

Ἡ μητέρα τοῦ Ἰουλίου ἐσκέφθη νὰ

κάμῃ τὸ ἔξῃς. Θὰ ἠγόραζε κατὰ ἀπαραίτητον διὰ τὸ σπιτι τῆς καὶ θὰ ἔβαζεν εἰς τὸ πορτοφόλι ἑκατὸν πενήντα γρόσια ἰδικά τῆς, τὰ ὁποῖα θὰ παρέδιδεν εἰς τὴν ἀστυνομίαν.

Ἡγόρασε, λοιπόν, μίαν χύτραν, μερικὰ πιάτα καὶ ἄλλα χρήσιμα.

Ὁ μικρὸς Ἰούλιος, ὁ ὁποῖος διὰ μίαν στιγμὴν εἶχε χαρῆ, ὅταν ἤκουσεν, ὅτι δὲν ἐπιστρέφει τὸ κατάστημα τὸ χρήμα, ἐλυπήθη πολὺ, διὰν εἶδε τὴν σκῆψιν τῆς μητέρας τοῦ. Καὶ τὴν λύπην τοῦ αὐτὴν τὴν ἐφανέρωνε τὸ κατσουφιασμένο προσωπάκι τοῦ, τοῦ ὁποῖου τὰ μάτια μόλις ἐκρατοῦσαν τὰ δάκρυα.

Ἐκεῖ κοντὰ τῶν εὐρέθη μία γραῖα κυρία, ὁ ὁποῖα καὶ αὐτὴ κατὰ ἐψώνιζεν. Εἶδε τὴν σκηνὴν καὶ ἠρώτησε μυστικὰ τὸν ὑπάλληλον τί συνέβαινε.

Ἐνόησε τὴν πίκρα τοῦ παιδιοῦ, διότι ἦτο καὶ αὐτὴ μητέρα καὶ μὰμμη, καὶ εἶπεν εἰς τὸν ὑπάλληλον.

— Πάρτε τὰ ἑκατὸν πενήντα αὐτὰ γρόσια καὶ δώσατε τοὺς στρατιώτας ἐκείνους εἰς τὸ παιδάκι· εἶπετέ του δέ, ὅτι τοῦ τοῦς δίδει μία μὰμμη, ἡ ὁποῖα πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἔχασεν ἕνα ἐγγονάκι τῆς, ποῦ τόσο τοῦ ἔμοιαζε.

Εἶπεν αὐτὰ, ἐπλήρωσε τὰ χρήματα καὶ ἡ κυρία ἀπεμακρῦθη.

Ὁ Ἰούλιος ἐπῆγε νὰ τρελλαθῆ ἀπὸ τὴν χαρὰν τοῦ· ἐνῶ ἀνόμιζεν, ὅτι ἦσαν χαμένοι πλέον δι' αὐτόν οἱ στρατιῶταί του, τοὺς ἔβλεπε νὰ ἐπανέρχωνται εἰς τὴν κατοχὴν τοῦ.

Ἡ τιμιότης, τὴν ὁποίαν τοῦ ἐδίδαξεν ἡ μητέρα τοῦ, εἶχεν ἀνταμειφθῆ.

(Albert Cim)

ΤΙΜΟΙ ΔΕΙΛΗΝΣΙ

ΠΑΙΔΙΚΑ ΔΑΚΡΥΑ

Ματάκια τῶν παιδιῶν, ματάκια ἄγνά, ποῦ ὅσα θεωρεῖτε γύρω σας εἶναι παιγνίδια, ἐκεῖ, ποῦ δακρυομέννα καὶ στεγνὰ τὴν ἴδια ὄψιν δείχνετε, πάντα τὴν ἴδια,

Ἄμειλτοι καθήριτες, φωτιεροί, ποῦ ἡ σκέψι δὲν εἶς θάμπωσε, μὴδὲ κ' ἡ ἔννοι, παραθυράκια, ποῦ ἡ ψυχὴ θεωρεῖ κα' ἔλα καλὰ τῆς φαίνονται, τρικυταφυλλίνα,

Ματάκια, εἰς, ποῦ ὄχιος ἀφορμὴ κάθε στιγμὴ δακρύζετε καθὼς γελᾶτε, ματάκια τῶν μακρῶν παιδιῶν, ἀγ! μὴ τὰ δροσερά σας δάκρυα σπαταλᾶτε.

Ἐχετ' ἐμπρὸς σας στράτα μακρονί, θὰ σᾶς μαρᾶνῃ ἡ κοῦρασι κ' ἡ θλίψι ἡ μὰμμη, ἀνιλιπὸν ἡ καρδιά σας θὰ πονῆ καὶ θὰ ζητήσῃ δάκρυα καὶ δὲν θὰ νὰρῃ.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΙΤΗΣ

* Η ΜΙΚΡΑ ΑΠΟΙΚΙΑ *

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

συνέχεια ἀπὸ σελ. 387

Εἰς τὸ τέλος τῆς δευτέρας τεκίτης ἡμέρας ὁ Μόκο εἶχε μαζεύσει ἄρκετὰ γαλόνια λάδι. Ἐθεωρήθη δὲ ἄρκετὸν νὰ σταμκτῆσουν ἐκεῖ διότι μὲ τὸ ποσὸν ἐκείνου τοῦ λαδίου ὁ φωτισμὸς τοῦ σπηλαίου ἦτο ἐξητραπελισμένος διὰ τὸν προσεχῆ χειμῶνα. Ἄλλως τε, αἱ φῶκαι δὲν ἐπκνήθησαν οὐτε εἰς τὴν ἀμμώδη ἀκτὴν, οὐτε εἰς τοὺς βράχους καὶ ἀπὸ τὸν φόβον τοὺς διὰ μερικὰς ἡμέρας δὲν θὰ ἐπέστρεφαν εἰς τὸν λιμένα τοῦ Σλοῦγκι.

Τὴν ἐπομένην ἡμέραν τὸ πρωτὶ τὰ παιδιὰ ἐσηκώθησαν πολὺ πρωτ. Ἀπὸ τὴν παραμονὴν τὸ βράδυ, τὸ ἀμαξάκι εἶχε φορτωθῆ μετὰ τὰ μεγάλα βαρέλια. Τὴν φορὰν ἐκείνην οἱ γουανάκοι δὲν ἠμποροῦσαν, βέβαια, νὰ τὸ σύρουν γρήγορα τὸ ἀμάξι καὶ διότι ἦτο περὶ σότερον φορτωμένο καὶ διότι ὁ ὁρόμος ἦτο ἀνηφορικὸς.

Τὴν στιγμὴν τῆς ἀναχωρήσεως ὁ ἀέρας ἐγέμισεν ἀπὸ φωνὰς χιλιάδων πουλιῶν σαρκοδέρων, τὰ ὅποια ἤρχοντο ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸν τῆς νήσου καὶ ἐρρίφθησαν ἐπὶ τῶν τεμπλίων τῶν φωκῶν, τὰ ὅποια εἶχαν ἀφήσει τὰ παιδιὰ. Μετ' ὀλίγον δὲν εἰμεινεν ἐξ αὐτῶν οὐδὲ ἴχνος.

Μετὰ τὸν τελευταῖον χαιρετισμὸν, τὸν ὁποῖον ἀπέπεμπον πρὸς τὴν σημάϊαν, ἀφοῦ ἐρρίψαν ἔν τελευταῖον βλέμμα πρὸς τὸν ὄριζοντα τοῦ Ἑβρητικοῦ, ὁ μικρὸς ὄμιλος ἤρχισε τὴν ἐπιστροφήν, ἀναρχόμενος τὴν δεξιὰν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ ἢ ἐπιστροφή οὐδὲν εἶχαν ἐπιστόδιον. Παρὰ τὰς δυσκολίας τοῦ ὁρόμου, οἱ γουανάκοι ἐξετέλεσαν πολὺ καλὰ τὸ καθήκον των. Οἱ μεγάλοι τοὺς ἐβοηθοῦσαν εἰς τὰ δύσκολα μέρη καὶ τοιοῦτοτρόπως ὄλοι ἐπέστρεψαν εἰς τὸ σπήλαιον πρὸ τῆς ἔκτης ὥρας τῆς ἑσπέρας.

Τὴν ἐπαύριον καὶ τὰς ἐπομένας ἡμέρας οἱ ἀποικοὶ ἠσχολήθησαν εἰς τὰς συνήθεις ἐργασίας των. Ἐθεκίμασαν τὸ λάδι τῆς φώκης εἰς τὰς λυχνίας των καὶ εἶδον, ὅτι τὸ φῶς του, ἂν καὶ κάπως μέτριον, μολαταῖα ἦτο ἄρκετὸν διὰ τὴν αἴθουσαν καὶ τὸ ἄλλο μέρος τοῦ σπηλαίου. Ὡστε δὲν ὑπῆρχε φόβος νὰ περιπέσουν εἰς τὸ σκότος κατὰ τοὺς χειμερινούς μηνάς.

Ἐν τούτοις, τὰ Χριστούγεννα ἐληγησάζον. Εἶναι ἡ ἑορτὴ, τὴν ὁποῖαν τόσον μεγαλοπρεπῶς πανηγυρίζουν οἱ Ἀγγλοσάξωνες. Ὁ Γόρδων ἠθέλησε νὰ ἑορτασθῆ μετὰ κἄπειαν ἐπισιμότητα. Ἦτο ἡ ἑορτὴ ἐκείνη ὡσεὶ μία ἀνάμνησις πρὸς τὴν μακρυνὴν πατρίδα, ἦτο μία στρεφὴ τῶν καρδιῶν πρὸς τὰς οἰκογενεῖας, αἵτινες ἦσαν τόσο μακρὰν!

Ὁ Γόρδων ἀνήγγειλε, λοιπόν, ὅτι ἡ 25 καὶ ἡ 26 Δεκεμβρίου θὰ εἶναι ἡμέρα ἀργίας διὰ τοὺς ἀποίκους. Αἱ ἐργασίαι θὰ διακοπῶσι κατὰ τὰς δύο ἐκείνας ἡμέρας.

Φαντασθῆτε ποῖαν ὑποδοχὴν ἔκαμαν ὅλα τὰ παιδιὰ εἰς τὴν προκήρυξιν ἐκείνην! Βε-

θαίως, ἦτο φανερόν, ὅτι τὰ Χριστούγεννα θὰ παρετίθετο πλοῦσιον γεῦμα, διὰ τὸ ὁποῖον ὁ Μόκο ὑπέσχετο πολλὰς ἐκπλήξεις.

Ἐπίσης ὁ Σερβὴς καὶ αὐτὸς δὲν ἔπαυον νὰ ὀμιλοῦν ἰδιαιτέρως, ἐνῶ ὁ Κωστάρ καὶ ὁ Δόλ ἐγλυφον προκταβολικῶς τὰ χεῖλη των, ζητοῦντες νὰ ἐννοήσουν τί ἄρα γε τοὺς προητοιμάζετο.

Τὸ κελάρι, ἄλλως τε, ἦτο ἄρκετὰ πλοῦσιον, ὥστε νὰ εἰμπορῆ νὰ δώσῃ εἰς τὴν ἀπητεῖτο δι' ἕνα γεῦμα μεγαλοπρεπές.

Ἡ μεγάλη ἡμέρα τῶν Χριστουγέννων ἐφθασεν. Ἀπ' ἐπάνω ἀπὸ τὴν θύραν τοῦ σπηλαίου εἰς τὸ ἔξω μέρος, ὁ Βάξτερ καὶ ὁ Βίλκοξ εἶχαν καλλιτεχνικώτατα τοποθετήσῃ τὰς σημαίας καὶ τὰ σινιάλα τοῦ Σλοῦγκι, τὰ ὅποια εἶδον μίαν ὄψιν ἐορτάσιμον εἰς τὸ σπήλαιον.

Τὸ πρωτὶ ἕνας κανονιοδολισμὸς ἔσσειε τὰς ἠχοὺς τοῦ ἐρήμου δάσους καὶ τῆς νήσου ὅλης. Ἦτο ὁ χαιρετισμὸς, τὸν ὁποῖον ἔκαμιν ἡ ἀποικία εἰς τὴν μεγάλην ἐκείνην ἑορτήν.

Παρευθὺς οἱ μικρότεροι ἐπῆγαν καὶ προσέφεραν εἰς τοὺς μεγαλειτέρους τὰς εὐχὰς των καὶ ὁ Κωστάρ μάλιστα ἐξεφώνησε καὶ μίαν μικρὰν προσφώνησιν διὰ τὸν ἀρχηγὸν τῆς ἀποικίας, τὸν Γόρδωνα.

Κάθε παιδί εἶχε βάλει τὰ ὠραιότερα ἐνδύματά του διὰ τὴν περιστοκσιν. Ὁ καιρὸς ἦτο ἐξαισιος, μετὰ τὸ γεῦμα ἔγινε περίπατος κατὰ μῆκος τῆς ἀκτῆς τῆς λίμνης, διοργανώθησαν δὲ καὶ διάφορα παιγνίδια καὶ ἀγωνίσματα, εἰς τὰ ὅποια ὄλοι ἐζήτησαν νὰ λάβουν μέρος. Εἶχαν, ἄλλως τε, πάρει μαζί τους, διὰ νὰ τοὺς χρησιμεύσουν κατὰ τὴν ἐκδρομὴν, ποῦ θὰ ἔκαμιναν τὰ παιδιὰ μετὰ τὸ Σλοῦγκι, ὅλα τὰ κατάλληλα διὰ νὰ παίξουν τένις, φουτ-μπόλ, γκόλφ καὶ ἄλλα. Καὶ τὰ καυμένα τὰ παιδιὰ, τὰ παιγνίδια των ἐκείνα ἦτο πεπρωμένον νὰ τὰ παίξουν εἰς τὴν ἔρημον ἐκείνην νήσον!

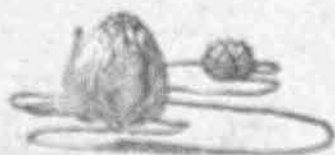
Ἡ ἡμέρα ἐπέρασε πολὺ ὄρατα, οἱ μικροὶ ἦσαν παιδρότατοι, δὲν ἔγινε κἀνένα ἐπεισόδιον, οὐτε συζητήσεις, οὐτε μαλώματα.

Εἶναι ἀληθές, ὅτι ὁ Μπριάν ἐφρόντισεν ἰδιαιτέρως νὰ διασκαδάσῃ τὸν Δόλ, τὸν Κωστάρ, τὸν Ἰβερσον καὶ τὸν Ζεγκίν, χωρὶς ἔμως νὰ κατορθώσῃ νὰ πάρῃ μαζί του καὶ τὸν ἀδελφὸν του Ἰάκωβον. Ἐνῶ ὁ Δόνιφαν καὶ οἱ συνειθισμένοι του σύντροφοι ἔκαμιναν χωριστὴν παρέα, ἂν καὶ ὁ Γόρδων ἔκαμε παρατηρήσεις δι' αὐτό. Τέλος, δταν ἡ ὄρα τοῦ δείπνου ἀνηγγέλη μετὰ ἕνα νέον πυροβολισμὸν, οἱ μικροὶ συνδαιτηγόμενοι ἦλθαν φαῖδροι νὰ λάβουν μέρος εἰς τὸ συμπόσιον.

Ἐπάνω εἰς τὸ μεγάλο τραπέζι, τὸ σκεπασμένο μετὰ λευκὸν τραπεζομάνδηλον, εἶχε στηθῆ ἕν δένδρον τῶν Χριστουγέννων. Εἰς τὰ κλαδιά του ἦσαν κρεμασμένα διάφοροι μικροὶ σημαῖαι τῶν κρατῶν, εἰς τὰ ὅποια ἀνῆκον τὰ παιδιὰ. Ἐπίσης εἰς τὸ τραπέζι ἔβαλαν καὶ ἀνθοδέσμας καλλιτεχνικῶς κωμωμένας.

(ἀκολουθεῖ)

ΕΣΠΕΡΟΣ

ΟΙ ΚΑΛΟΙ ΤΡΟΠΟΙ

Ἡ χειραψία.

Ἡ χειραψία εἶναι μία φιλικὴ ἐκδήλωσις, ἡ ὁποία συνοδεύει συχνὰ τοὺς χαιρετισμούς μας. Τὸ σφίξιμον τῆς χειρὸς εἶναι πολὺ συνειθισμένη κίνησις· μάλιστα πολλοὶ διατείνονται, ὅτι εἶναι δυνατόν νὰ γνωρίσουν τὸν χαρακτῆρα καθ' ἑνὸς ἀπὸ τὸν τρόπον, μετὰ τὸν ὁποῖον χαιρετῶ.

Πρέπει, δταν κάμνωμεν χειραψίαν, νὰ δίδωμεν ὀλόκληρον τὸ χεῖρι μας καὶ ὄχι μόνον μερικὰ δάκτυλα.

Τὸ δεξιὸ χεῖρι πρέπει νὰ τείνωμεν καὶ μὴ συνειθίζετε νὰ δίδετε τὸ ἀριστερόν. Αὐτὸ εἶναι ἐνδειξις οἰκειότητος καὶ ἐλλείψεως σεβασμοῦ πρὸς τὸ πρόσωπον, τὸ ὁποῖον χαιρετᾶτε ἔτσι.

Μὴ πιάνετε χλιαρὰ καὶ χωρὶς ζέσιν τὸ χεῖρι, ποῦ θὰ σᾶς τείνουν· αὐτὸ φανερώνει πολὺ κακὴν διάθεσιν καὶ συνήθειαν.

Σφίξτε τὸ χεῖρι, ποῦ σᾶς προτείνεται, μετὰ ζέσιν καὶ μετὰ εὐκρίνειαν. Μὴ προτείνετε ὅμως σεί; πρῶτα τὸ χεῖρι εἰς πρόσωπον μεγαλειτέρας ἡλικίας ἀπὸ σᾶς· ἀφήσατε τοὺς μεγαλειτέρους σας νὰ σᾶς δώσουν τὸ χεῖρι.

Ἐκείνος, ὁ ὁποῖος δίδει πρῶτος τὸ χεῖρι, αὐτὸς πρέπει πρῶτος καὶ νὰ τὸ ἀποσύρῃ.

Δὲν εἶναι διόλου καλὸν νὰ παρατείνετε τὴν χειραψίαν καὶ μὴ ἐξακολουθῆτε νὰ κρατῆτε διαρκῶς τὸ χεῖρι, ποῦ σᾶς ἐδόθη.

Ὅταν σᾶς παρουσιάζουν εἰς ἕν πρόσωπον μεγαλειτέρας ἡλικίας τῆς ἰδικῆς σας, ὑποκλιθῆτε· ἂν σᾶς τείνῃ τὴν χεῖρα, κρατήσατέ την καὶ ἂν τὸ πρόσωπον εἶναι γέρον ἢ κυρία, ἐπίσης προχωρημένης ἡλικίας, εἰμφορεῖτε νὰ τοῦ φιλήσετε τὸ χεῖρι.

Μερικοὶ, δταν χαιρετοῦν μετὰ χειραψίαν, ἔχουν τὴν συνήθειαν νὰ σηκώνουν τὸ χεῖρι ἔως ἔμπρὸς εἰς τὰ μάτια των, ἄλλοι πάλιν σηκώνουν τὸν ἀγκῶνα. Καὶ ἡ μία καὶ ἡ ἄλλη κίνησις εἶναι κακὴ καὶ δὲν πρέπει νὰ γίνεται.

Ἡ χειραψία πρέπει νὰ μὴ γίνεται μετὰ τοιοῦτον τρόπον, ὥστε νὰ προκαλῆ τῶν ἄλλων τὰ βλέμματα· πρέπει νὰ περιῶ ἀπαρατήρητος.

*

Μὴ χασμάσθε.

Ὑπάρχουν μερικαὶ κινήσεις καὶ μερικαὶ χειρονομίαι, αἱ ὁποῖαι προξενοῦν τὴν ἀηδίαν καὶ τὰς ὁποίας, βίβαια, καταδικάζουν οἱ καλοὶ τρόποι.

Μία ἀπ' αὐτὰς εἶναι καὶ τὸ χάσμημα.

Χασμάται κἀνεὶς χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ. Ὁ κόπος, μία ταραχὴ τοῦ στομάχου ἢ τῶν νεύρων, φέρει χάσμημα, ἀλλὰ καὶ πολλὰς φορὰς χασμάται κἀνεὶς χωρὶς λόγον. Τὸ χάσμημα φανερώνει στενοχωρίαν καὶ πλῆξιν.

Συγκρατήσατε, λοιπόν, τὸ χάσμημά σας καὶ προτιμήσατε νὰ κάμτε μορφασμὸν, παρὰ νὰ χασμηθῆτε.

Ἄν ἔχετε καιρὸν, βγάλτε τὸ μανδηλί σας καὶ κρύψατε τὸ χάσμημα καὶ τὸν μορφασμὸν σας μ' αὐτό.

Ἄν δὲν εἶναι δυνατόν νὰ κρατηθῆτε καὶ χασμηθῆτε ἔξαφνα, ἐνῶ κἀποῖος σᾶς ὀμιλεῖ, ἂν σᾶς ἰδῆ ὁ συνομιλιτῆς σας, πρέπει νὰ τοῦ ζητήσετε συγγνώμην.

Κ. ΖΩΗ

ΤΑ ΧΡΗΣΙΜΑ ΖΩΙΑ

Ο τάρανδος.

Ο τάρανδος είναι έν είδος ελάφου. Ο τάρανδος διά τούς Λάπωνας και δι' όλους τούς λαούς, οί όποιοι κατοικοῦν κρύα κλίματα, έχει τήν ίδίαν θέσιν, καθώς και ή κάμηλος δι' εκείνους, που ζοῦν εἰς τὰ μέρη, τὰ όποια καίει ο ήλιος και τὰ όποια είναι στρωμένα από άμμον.

Ο τάρανδος εἰμπορεῖ νά σηκώση άνθρωπον, νά μεταφέρη φορτία ἐπὶ μίαν όλόκληρον ήμέραν και μολαταῦτα νά τρέχη με ταχύτητα δώδεκα εως δεκαεξ χιλιομέτρων τήν ώραν. Ακόμη εἰμπορεῖ νά σύρη και άμάξι φορτωμένο ή μάλλον ελκυστρον χωρὶς τροχούς.

Τό τρίχωμα τῆς καμήλου χρησιμεύει διά νά γίνωνται βοθηταί και ύφάσματα. Τό τρίχωμα τοῦ τάρανδου επίσης ύφαίνεται. Με τὸ δέρμα τοῦ ζῴου αὐτοῦ κάμνουν πεταϊά δι' ύποδήματα, καθώς και τέντες και βάρκες. Με τὰ νεῦρά του κάμνουν χορδὰς, με τὰ κόκκαλά του κατασκευάζουν πολλά άνάγλυφα κοσμήματα.

Τό κρέας του τρέφει τὸν άνθρωπον, ο όποίος άκόμη με τὸ λίπος τοῦ ζῴου αὐτοῦ κάμνει τὸ λάδι, τὸ όποῖον θά τὸν φωτίση.

Καθώς και ή κάμηλος, οὕτω και ο τάρανδος προσφέρει θρεπτικὸν γάλα· καθώς εκείνη και οὗτος τρέφεται με πολὺ λίγην τροφήν. Τὸν χειμῶνα ἀρκεῖται εἰς έν είδος πῶας ή βρύου, τὸ όποῖον φύεται κάτω από τὸ χιόνι· πολλάκις τὸ ζῴον αὐτὸ κουράζεται πολὺ εως οὐ εὔρη τήν τροφήν του.

Η προβατοκάμηλος.

Οί κάτοικοι τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς ἐξεπλάγησαν πολὺ όταν εἶδαν άλογα νά διευθύνωνται από Ἰσπανούς, αλλά και οί Ἰσπανοί ἐξεπλάγησαν περισσότερον, όταν εἶδαν ἐκεῖ ζῴον, τὸ όποῖον δὲν εὑρίσκετο εἰς τήν Εὐρώπην· τὸ ζῴον τοῦτο ήτο ή προβατοκάμηλος τῆς Περουβίας.

Η προβατοκάμηλος αὕτη έχει ύψος μέχρι τοῦ λαμοῦ 90 εκατοστομέτρων, αλλά ο ο λαιμός του ο μακρὸς και ή κεφαλή του τήν κάμουν όμοίαν με κάμηλον χωρὶς καμπούραν.

Και τὸ ζῴον αὐτὸ δὲν έχει πολλὰς αξιώσεις διά τήν τροφήν του. Εἰμπορεῖ νά σηκώση 50 χιλιόγραμμα ἐπὶ τῆς ράχως του. Εἶναι ήτιον και άφρωσιωμένο, έχει καλὸν χαρακτήρα πρὸς εκείνους, οί όποιοι είναι φίλοι του, αλλά πειράζει όσους τοῦ φέρονται κακῶς, τούς πτύει.

Ο βούβαλος τῆς Κίνας.

Ο άνθρωπος εὑρίσκει εἰς ὕλας σχεδὸν τὰς χώρας κάποιον ζῴον, τὸ όποῖον νά τὸν βοηθῆ· και εἰς τὰ ύψηλά όροπέδια τῆς κεντρικῆς Ἀσίας, ποῦ εἶναι τόσον ψυχρά, εὑρίσκει τις τὸν φίλον τῶν κατοίκων τοῦ Θιβέτ. Αὐτὸς είναι ο βούβαλος τῆς Κίνας.

Ο βούβαλος αὐτὸς έχει όμοιότητα πρὸς τὸ βῶδι και τὸ πρόβατον. Έχει ώραια και μακρὰ κέρατα, αλλά τὰ πόδια του είναι

κοντὰ και τὸ τρίχωμά του είναι μακρὺ, πρῶγμα, τὸ όποῖον τὸν κάμνει παρόμοιον πρὸς μεγάλο πρόβατον.

Με φορτωμένην τήν ράχιν, διατρέχει και τριάντα χιλιόμετρα τήν ήμέραν· αὐτὸ είναι ἀληθινὰ μεγάλο κατόρθωμα, αν συλλογισθῆ κανεῖς τὰ μεγάλα και άπόκοιμα βουνα, ποῦ διαπερᾶ.

Τὸ γάλα τοῦ βουβάλου αὐτοῦ είναι θρεπτικὸν και καλόν. Μέρους τοῦ τριχώματός του χρησιμοποιεῖται εἰς τὸ νά γίνωνται τὰ πανιά και τὰ σχοινιά τῶν σκηνῶν, ὑπὸ τὰς όποιὰς ζοῦν οί κάτοικοι τῶν μερῶν εκείνων.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΣ

ΙΩΑΝΝΟΥ ΕΡΡΙΚΟΥ FABRE

Η ΘΕΩΡΟΣ ΤΩΝ ΠΕΥΚΩΝ

(συνέχεια από σελ. 388)

Θά κατηγοροῦμεν τὰς δύο μεγάλας τοῦ κόσμου αὐτοῦ χαράς, ποῦ προσδίδουν και κάποιαν αξίαν εἰς τήν ζωήν, θά καταπνίγομεν ο,τι ἀποτελεῖ ἀκριβῶς τὸ μεγαλειόν μας. Και τὸ κατάντημα τῆς κτηνώδους ταύτης ἱεροσυλίας θά ήτο κοινόβιον καμπιῶν ἀνθρωπίνων. Αὐτὰ μᾶς ἀπαδεικνύει διά τοῦ παραδείγματός της τῶν πευκῶν ή θεωρός.

Η άγέλη τοῦ προβατοπόρου Dendenaut ήκολούθησε τὸ πρόβατον, ποῦ ο πανοῦργος, λέγει ο Rabelais, εἶχε εἶρσει ἐπίτηδες εἰς τήν θάλασσαν, και τὸ εν πίσω από τᾶλλο, τὰ πρόβατα ἐρρίπτοντο εἰς τὸν αἰγιαλόν, διότι «ή φύσις τοῦ προβάτου, τοῦ πλέον ήλιθίου και άνοήτου ζῴου εἰς τὸν κόσμον, είναι ν' ήκολουθῆ παντοῦ και πάντοτε τὸ άμέσως προηγούμενόν του, οπου και αν αὐτὸ ὑπάγη».

Η κάμπια τοῦ πευκου, οχι από άνοιαν, ἀλλ' από άνάγκην, είναι άκόμη πλέον άπαθής· ἀφ' οπου ή πρώτη ἐπέρασεν, ολαι αἱ ἄλλαι θά περάσουν, εἰς στοιχον τακτικόν, χωρὶς κάμμιαν διακοπήν.

Προβαίνουν εἰς μίαν μόνην γραμμήν, κατὰ στοιχον συνεχῆ ή μία ἐγγίζουσα τὰ νῶτα τῆς προηγουμένης. Τους πολυπλόκους ἐλιγμούς, ποῦ διαγράφει κατὰ τὰς ἰδιοτρόπους περιφοράς της, ή κάμπια, ποῦ οδηγεῖ τήν πορείαν, ολαι αἱ ἄλλαι άπαρεγκλίτως τούς διαγράφουν. Κάμμία τῶν ἀρχαίων θεωρία, βαίνουσα πρὸς τήν Ἐλευσίνα, ὑπῆρχε καλλίτερον διατεταγμένη, οθεν και τὸ όνομα θεωρός, ποῦ ἐδόθη εἰς τήν κατατρεύουσαν τὸ πευκον κάμπιαν.

Ο χαρακτήρ της καθορίζεται καλλίτερον, όταν προσθέσωμεν, οτι είναι σχοινοβάτις καθ' όλον τὸν βίον της· δὲν προβαίνει, παρὰ ἐπὶ τεντωμένου σχοινοῦ, ἐπὶ μεταξίνου ελάσματος, τὸ όποῖον τοποθετεῖ ἐφ' οσον προχωρεῖ. Η ἐπὶ κεφαλῆς τῆς θεωρίας κάμπια, ἀναλόγως τῶν τυχαίων συμπτώσεων, ἐξαιεῖ τήν κλωστήν της ἐξακολουθητικῶς και τήν προσκολλᾶ ἐπὶ τῆς οδοῦ, ποῦ ήκολουθεῖ, ἀναλόγως τῶν ἰδιοτρόπων ἐμπνεύσεών της. Εἶναι δὲ τόσον λεπτῆ, οστε τὸ μάτι, ὀπλισμένο με φακόν, τὸ ὑποθέτει μάλλον ή οτι τὸ βλέπει.

Ἄλλ' ἰδοῦ, οτι καταφθάνει ή δευτέρα κάμ-

πια ἐπὶ τῆς λεπτοτάτης γεφύρας και τήν διπλασιάζει με τὸ πάχος τῆς ἰδικῆς της κλωστῆς· ή ήκολουθος τήν τριπλασιάζει· ολαι αἱ ἄλλαι, οσαι καν τύχωσι, ξεχύνουν τὸ γλοιῶδες περιεχόμενον τῶν κλωστηρίων των τόσον, οστε, όταν ή λιτανεία εἶχη παρελάσει, ος ἴχνος τῆς διαβάσεώς της καταλείπει στενήν ταινίαν, τῆς όποιᾶς ή λαμπρὰ λευκότης άπαστράπτει εἰς τὸν ήλιον. Πολὺ πολυτελέστερον τοῦ ἰδικοῦ μας, τὸ σύστημα τῆς οδοποιίας των συνίσταται εἰς τήν ἐπίστρωσιν διά μεταξῆς, ἀντὶ τῆς ἐπιρροίσεως χαλίκων. Σκορπιζόμεν χαλίκας εἰς τούς δρόμους μας, τοῖς δίδομεν λείαν ἐπιφάνειαν ὑπὸ τήν πίεσιν βαρέως οδοστρωτήρος· αὐταί άποθέτουν ἐπὶ τῶν οδῶν των ἔλασμο άπαλοῦ ολοσηρικοῦ, ἔργον, εἰς ο ολαι ἐνδιαφέρονται, διά τὸ όποῖον ή κάθε μία από αὐτὰς συνεισφέρει τήν κατάθεσιν μᾶς ἐπὶ πλέον κλωστῆς.

Πρὸς τί ή τόση πολυτέλεια; Δὲν θά ήμπαροῦσαν, ος τόσαι ἄλλαι κάμπιαι, νά προχωρήσουν χωρὶς δαπανηροῦς συναπαρτισμού; Εἰς τὸν τρόπον αὐτὸν τῆς προελάσεως εὑρίσκω δύο λόγους. Τήν νύκτα μόνον αἱ θεωροὶ πηγαίνουν νά βασκήσουν τὸ φύλλωμα τοῦ πευκου. Ἐν μέσῳ τελείου σκοτόυς ἐξέρχονται τῆς φωλεᾶς, ποῦ εὑρίσκεται εἰς τήν κορυφήν τοῦ κλάδου, καταβαίνουν, ήκολουθοῦσαι τήν διεύθυνσιν τοῦ ἀξονος τοῦ κλάδου, άπογυμνωθέντος τῶν φύλλων του, και φθάνουν μέχρι τῆς προσεχοῦς διακλαδώσεως, ποῦ δὲν εἶφαγώθη άκόμη, τῆς ἐπὶ πλέον και πλέον χαμηλῆς, ἐφῶσον οί καταναλωταί έχουν ήδη θεωρεῖ τὰ ὑψηλότερα σιρῶματα, ἀναβαίνουν κατὰ μήκος τοῦ άθίκτου αὐτοῦ κλαδίου και διασκορπίζονται ἐπὶ τῶν πρασίνων βελονῶν.

Ἀφοῦ γευματίσουν, όταν ή μεγαλειτέρα νυκτερινῆ δρόσος γίνη αἰσθητῆ, άνάγκη νά ἐπανέρουν τὸ καταφύγιον τῆς κατοικίας. Κατ' εὐθείαν γραμμήν ή απόστασις δὲν είναι μεγάλη, μόλις μᾶς ὀργυιᾶς, αλλά πεζοποροῦσαι δὲν ήμποροῦν νά τήν διασχίσουν. Πρέπει νά καταβοῦν από έν τετράστροφον εἰς τὸ ἄλλο, από τῆς βελόνης εἰς τὸ κλαδίον, από τοῦ κλαδίου εἰς τὸν κλάδον, από τοῦ κλάδου εἰς τὸν κλώνον και ἀπ' αὐτοῦ, διά διαβάσεως οχι ὀλιγότερον γωνιώδους, νά άνοβοῦν πρὸς τὸ ἐνδιαίτημα. Ὡς οδηγὸς κατὰ τήν μακρὰν αὕτην οδοποιρίαν, με τόσον ποικίλα προσκόμματα, δὲν είναι δυνατόν νά ἐπέλθῃ ή δρασις. Η θεωρός, έχει μὲν ἐκατέρωθεν τῆς κεφαλῆς πέτε σημεῖα ὀπτικά, αλλά μικροσκοπικά, οστε δὲν ήμποροῦμεν νά τοῖς ἀποδώσωμεν δρασιν κάποιος ἐντάσεως. Ἄλλως τε, κατὰ τί ήμποροῦν νά χρησιμοποιηθοῦν οί μυωπικοὶ αὐτοὶ ὀφθαλμοί, ἐλλείψει φωτός, εν μέσῳ νυκτί;

Ἀνωφελῶς επίσης θά ἐπικαλεσθῶμεν και τήν ὀσφρησιν. Η θεωρός έχει ή δὲν έχει τήν ὀσφρητικὴν ἰκανότητα; Τὸ άγνοῶ. Χωρὶς νά ἐκφέρω κάμμιαν ἐπὶ τοῦ φαινομένου τελειωτικὴν γνώμην, ήμπορῶ τοῦλάχιστον νά ὑποστηρήσω, οτι ή ὀσφρησίς της είναι πολὺ ἀμβλεία και πολὺ ὀλίγον κατόλληλος νά τήν καταυθύνῃ.

(ἀκολουθεῖ)

ΝΟΕΜΗ Α ΙΩΗΡΟΥ

ΠΟΙΚΙΛΑ-ΑΝΕΚΔΟΤΑ-ΕΥΘΥΜΑ

Αριθμητικὸν παίγνιον.

Ἐνθυμεῖσθε τὸ ἀριθμητικὸν παίγνιον, τὸ ὁποῖον σὰς εἶχα ἐκθέσει εἰς προηγούμενον φύλλον. Κάτι σχετικὸν ἔχω νὰ σὰς φανερώσω σήμερον.

Τὸ παίγνιον αὐτὸ γίνεται μὲ τὸν ἀριθμὸν 8.

Πολλαπλασιάσατε τὸ 8 ἐπὶ 1 καὶ προσθέσατε 1* θὰ ἔχετε 9.

Ἐπειτα πολλαπλασιάσατε τὸ 8 ἐπὶ 12 (ἦτοι 1, 2) καὶ προσθέσατε τὸ 2 (ἦτοι τόσας μονάδας, ὅσα ψηφία ἔχει ὁ πολλαπλασιαστής) τότε θὰ ἔχετε ἀθροισμα 98.

Κατόπιν πολλαπλασιάσατε τὸ 8 ἐπὶ 123 (ἦτοι τὸ 1, 2, 3) καὶ προσθέσατε τὸ 3* θὰ ἔχετε ἀποτέλεσμα 987.

Ὡς βλέπετε, τὸ ἀποτέλεσμα προβαίνει εἰς ἀριθμούς, τῶν ὁποίων ὁ κάθε ἐπόμενος διγυστεύει κατὰ μίαν μονάδα καὶ οὕτως ἔχομεν τὸν ἐξῆς περίεργον πίνακα :

$$1 \times 8 + 1 = 9$$

$$12 \times 8 + 2 = 98$$

$$123 \times 8 + 3 = 987$$

$$1234 \times 8 + 4 = 9876$$

$$12345 \times 8 + 5 = 98765$$

$$123456 \times 8 + 6 = 987654$$

$$1234567 \times 8 + 7 = 9876543$$

$$12345678 \times 8 + 8 = 98765432$$

$$123456789 \times 8 + 9 = 987654321$$

Τοιοῦτοτρόπως φθάνομεν, ὥστε ὁ πολλαπλασιαστής καὶ τὸ ἀθροισμα νὰ εἶναι ἀριθμοί, ἀποτελούμενοι ἀπὸ τὰ ἴδια ψηφία, ἀλλ' εἰς ἀντίστροφον σειράν, ἦτοι 123456789 καὶ 987654321

Διδάσκαλος διὰ παπαγάλους.

Δὲν ὑπάρχουν μόνον διδάσκαλοι διὰ τὰ παιδιά, ἀλλὰ καὶ διὰ τοὺς παπαγάλους. Αὐτὸ τοῦλάχιστον μᾶς πληροφοροῦν μία ἡμερὶς εὐρωπαϊκὴ, ἡ ὁποία μᾶς λέγει, ὅτι εἰς κάποιον χωριὸν εὐρίσκειται ἓνας διδάσκαλος, ὁ ὁποῖος ἔχει ὡς μοναδικὸν τὸν ἐπάγγελμα νὰ διδάσκη παπαγάλους ὅ,τι θέλτε.

Ὁποῖος ἀγοράσει ἓνα παπαγάλο καὶ θέλει νὰ τὸν μάθῃ νὰ λέγῃ κάτι, δὲν ἔχει, παρὰ νὰ τὸν δώσῃ εἰς τὸν διδάσκαλον αὐτὸν καὶ οὕτως ἀναδέχεται νὰ παραδώσῃ ὅπισθον τὸν παπαγάλον... τελειόφρον. Ἡ αὐτὴ ἡμερὶς μᾶς δίδει καὶ τὴν λεπτομέρειαν τὸ τί παίρνει τὸν ἐβδομάδα ὡς δίδακτρα ὁ διδάσκαλος αὐτὸς δι' ἕκαστον παπαγάλον λαμβάνει, λοιπὸν, μισθὸ ἀγγλικὴ λίρα.

Ἄλλ' ἐκτὸς αὐτοῦ, ὁ διδάσκαλος τῶν παπαγάλων ἀναλαμβάνει καὶ διὰ λογαριασμὸν τὸν τὴν ἀγορὰν καὶ τὴν σπουδὴν τῶν παπαγάλων. Ἀγοράζει παπαγάλους, τοὺς διδάσκει διάφορα πράγματα νὰ ἀποστηθίσουν καὶ ἔπειτα τοὺς πωλεῖ σὲ πολὺ καλὸς τιμᾶς.

Ἀίφνης, ἐπώλησεν ἀντὶ 5,000 φρ. παπαγάλον, τὸν ὁποῖον εἶχε διδάξει νὰ παραθέτῃ εἰς τὴν ὀμίλιαν τοῦ καὶ τρυφία ἐκ τῶν ἔργων τοῦ Μολιέρου, τοῦ Δάντε, τοῦ Βιργι-

λίου καὶ ἄλλων ποιητῶν. Ἐνα ἄλλον ἐπίσης σὲ μεγάλην τιμῇ, διότι ἐγνώριζε νὰ τραγουδῇ δώδεκα τραγουδάκια τῆς μόδ'ος.

Βλέπετε, λοιπὸν, ὅτι αἱ γνώσεις κάμνουν πολυτιμότερους καὶ τοὺς παπαγάλους ἀκόμη;

Ἡ ἀγωγή τῶν μικρῶν.

Εἰς τὸ Βερολίνον τὰ πτωχὰ παιδιά τρέφονται καὶ ἐνδύονται ὑπὸ τοῦ δήμου. Δὲν φαίνονται εἰς τὰς δδούς μικροὶ ἑκαῖται, δὴ ὅθεν ἐφημεριδοπῶλαι ἢ ἀνθοπῶλαι.

Ἄν ἀστυφύλαξ συναντήσῃ μικρὸν νὰ καπνίσῃ, ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ τοῦ πετάξῃ τὸ σιγάρο ἀπὸ τὸ στόμα καὶ νὰ τὸν τιμωρήσῃ.

Βροχή.

Κάποιος ἔμπορος ἐπέστρεφεν ἀπὸ τὴν πρωτεύουσαν εἰς τὸ χωριὸν τοῦ. Εἰς τὴν πρωτεύουσαν εἶχε πωλήσει τὰ ἔμπορεύματά του καὶ ἐπήγαινε εἰς τὴν πατρίδα τοῦ μὲ ἓνα σάκιον γεμῆτον χρῆματα.

Ὁ ἔμπορος ἐπέστρεφεν ἐφίππος καὶ ἦτο ὑποχρεωμένος νὰ περάσῃ ἓν δάσος.

Ἐξαφνί, ὁ οὐρανὸς θολώνεται, γίνεται συννεφώδης καὶ δυνατὴ βροχὴ ἤρχισε νὰ πύπτῃ.

Ὁ ἔμπορος ἤρχισεν νὰ καταράται τὸν καιρὸν, ὁ ὁποῖος τὸν ἐμπόδιζεν εἰς τὸ ταξιδιὸν τοῦ.

Δὲν εἶχε περάσει ἀκόμη τὸ δάσος, ὅτε ἀπὸ μίαν γωνίαν παρουσιάζεται ἓνας ληστής, ὁ ὁποῖος ἦτο ἔτοιμος νὰ ὀρμήσῃ κατὰ τοῦ ἔμπορου, διὰ νὰ τὸν κλέψῃ.

Ὁ ἔμπορος ἤρχισεν νὰ τρέχῃ δραμαίως. Ὁ ληστής πυροβολεῖ, ἀλλὰ τὸ τυφέκι τοῦ δὲν ἔκτισε φωτιά.

Ἡ βροχὴ εἶχεν ὑγράσει τὴν πυρίτιδα καὶ ἔτσι δὲν ἐξεπυροσκορήσεν. Ὁ ληστής προσπαθεῖ νὰ πυροβολήσῃ ἔκ νέον, ἀλλὰ καὶ τὸ δεύτερον φυσίγγιον ἦτο ὑγρὸν. Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ ἔμπορος ἀπεμακρύνθη, εἶχε σωθῆ.

Τότε δὲ μόνον ἀντελήφθη, ὅτι ἡ βροχὴ, τὴν ὁποίαν κατηράτο, αὐτὴ τὸν ἔσωσεν.

Ὅ,τι φαίνεται καλλίστη ἐπιτυχία τρεφίμω,

— γὰρ εἶναι τῆς Πρωσίας καὶ εὐδελὸς συμφορὰ.

Ἀρχιτεκτονικὴ τῆς γῆς.

Κάτω εἰς τὰ ὑπόγεια σπήλαια τῆς γῆς εἴμπορεῖ νὰ ἴδῃ κἀνεὶς πολὺ παράδοξα καὶ περίεργα σχέδια, κίονας, θόλους καὶ διαδρόμους ὑπογείους, καμωμένους ἀπὸ σταλακτίτας.

Ἐν ἀπὸ τὰ μεγαλειότερα σπήλαια εἶναι τὸ ὀνομαζόμενον Μαιουθ καὶ εὐρίσκειται εἰς τὸ Κεντονκὺ τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν.

Γύρω εἰς τὸ ἀπέραντο ἐκεῖνο σπήλαιον ἐκάρχουν περίκον κεντακόσια μικρότερα. Τὰ σπήλαια ταῦτα τὰ διατρέχουν ὑπόγειοι ποταμοί.

Αἱ στοαὶ τῶν ὑπογείων αὐτῶν ἀνακτόρων διασταυροῦνται καὶ σχηματίζονται ἀπὸ κίονας, οἱ ὁποῖοι ἐκτείνονται εἰς σειράς πολλῶν χιλιομέτρων. Αἱ σταγόνες τῶν ὑδάτων, ποῦ πίπτουν ἀπὸ τὰς στέγας τῶν σπηλαίων, κάμνουν μίαν ὄραϊαν ἠχώ.

Ὁραῖαι ἀπαντήσεις.

Κάποτε ἡ ἀσθήθῃ ὁ Ἀνάχαρις διατί οἱ ἄνθρωποι λυποῦνται πάντοτε.

Καὶ ἐκεῖνος ἀπήντησε :

— Διότι δὲν λυποῦνται μόνον διὰ τὰς ἰδικὰς τῶν δυστυχίας, ἀλλὰ καὶ διὰ τὰς εὐτυχίας τῶν ἄλλων.

Τί καλὸς οἰκοκύρης !

Ὁ δούσημος ζωγράφος Corot ἦτο ἰδιοκτήτης ἐνὸς σπιτιοῦ, τοῦ ὁποῖου ὄμως τὸ ἦμισον μερίδιον ἀνήκεν εἰς τὴν ἀδελφήν τοῦ.

Μίαν ἡμέραν ὁ ἐνοικιαστής τοῦ σπιτιοῦ ἐκεῖνον παρουσιάζει εἰς τὸν ζωγράφον καὶ τὸν παρακαλεῖ νὰ τοῦ δώσῃ προθεσμίαν, διότι δὲν θὰ ἠμποροῦσε νὰ πληρώσῃ ἐγκαίρως τὸ ἐνοίκιον.

Ὁ ζωγράφος ὄμως τοῦ ἀπήντησε :

— Καθήμεν, δὲν εἴμπορῶ νὰ κάμω τίποτε δὲν ἔχω κἀμίαν ἐκτροχὴν εἰς τῆς ἀδελφῆς μου, ἡ ὁποία εἶναι πολὺ τυχερὴ γυναῖκα.

Ἐπειδὴ ὄμως ὁ ἐνοικιαστής ἐξηκολούθει νὰ παρακαλῇ καὶ ἐφαίνετο φοβερὰ στενοχωρημένος, ὁ ζωγράφος τὸν ἐλυτήθη καὶ τοῦ λέγει :

— Ἄκου με : πῶς αὐτὰ τὰ 400 φράγκα, τὸ νοῖκί σου ἀκριβῶς, ἔλα αὔριον νὰ μᾶς τὸ πληρώσῃς, καὶ ἔτσι καὶ ἡ ἀδελφῆ μου ἰκανοποιεῖται καὶ σὺ ἠσυχάζεις.

Ὁ ἐνοικιαστής, ἐννοεῖται, ἠὲχαριστήθη καὶ... ἐπαῆλθε μετὰ ἓνα μῆνα, παρακαλῶν πάλιν τὸν ζωγράφον.

Ὁ ζωγράφος ἐφάνη καὶ τὴν φορὰν αὐτὴν ἐπίσης γενναϊόδωρος. Ἐδωσεν ἔκ νέον 400 φράγκα.

Καὶ ὅταν εὐρέθη κάποιος, ὁ ὁποῖος τοῦ ἔκαμε τὴν παρατήρησιν, πῶς, ἀντὶ νὰ εἰσπράττῃ τὸ ἐνοίκιον, τὸ πληρώνει, αὐτὸς ἀπήντησε :

— Δὲν εἶμαι τόσον ἀνόητος, ὅσον μὲ νομίζετε. Στιχάτε, λοιπὸν, ὅτι ἀπὸ τὰ 400 φράγκα, ποῦ δίδω, τὸ μισὰ εἰσπράττω ἐγὼ ἀπὸ τὸ μερίδιον τοῦ κτήματος :

Ὑπολογισμὸς.

— Καὶ τί ἡλικίαν ἔχουν τὰ μικρά :

— Τὸ ἓνα εἶναι τριῶν ἐτῶν καὶ τὸ ἄλλο ἔξ, ἀκριβῶς τὸ δικλάσιον.

— Περίεργον ! ὅταν λοιπὸν τὸ ἓνα θὰ εἶναι τριάντα ἐτῶν, τὸ ἄλλο θὰ εἶναι ἑξήντα.

Ἡ ΠΕΙΣΜΑΤΑΡΑ

ΣΚΗΝΑΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΜΙΑΣ ΚΟΡΗΣ

(Διασκευή)

(συνέχεια ἀπὸ σελ. 390)

ΔΙΑ ΤΑΣ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΜΟΡΦΩΣΙΣ

Προχθές σὰς ὠμιλοῦσα διὰ τὸ ἐργόχειρον καὶ ὑπεστήριζα, ὅτι πρέπει κάθε κορίτσι νὰ τὸ ἀγαπᾷ, ὅχι διότι ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ ἐργόχειρα, ἀλλὰ διότι πρέπει νὰ συνειθίσῃ εἰς τὸ ν' ἀγαπᾷ τὰ ὠραῖα ἔργα καὶ τὴν καλλιτεχνίαν παντοῦ.

Ἄν, κορίτσι μου, οἱ ἄνδρες δὲν ἔχουν καλλιτεχνικὴν ψυχὴν καὶ δὲν ἔχουν καλλιτεχνικὴν μόρφωσιν, βεβαίως χάνουν πολλά· ἄν ὅμως τὸ αὐτὸ συμβαίῃ εἰς τὰς γυναῖκας, τότε αἱ γυναῖκες χάνουν τὰ πάντα.

Γυναίκα σημαίνει καλλιτέχνημα ψυχῆς, καλλιτέχνημα καρδίας, καλλιτέχνημα σώματος. Ὅλος ὁ βίος της πρέπει νὰ διαπνέσται ἀπὸ τὴν καλλιτεχνικὴν κατεύθυνσιν. Ἐνὶ θὰ εἴτῃ καλλιτέχνις εἰς ὅλα.

Ἄλλὰ αἱ γυναῖκες μὴ νομίζετε, ὅτι εἴμεθα γαννημένοι καλλιτέχνιδες ἐκ φύσεως. Τὸ πολὺ-πολὺ νὰ ἔχωμεν τὴν ἀγάπην πρὸς τὸ ὠραῖον. Ἀπαιτεῖται, λοιπόν, διὰ τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ καλλιτεχνικοῦ μας αἰσθήματος καὶ μία ἰδιαιτέρα μόρφωσις, μία σπουδὴ, μία προπαίδευσις.

Ἀγαπήσατε τὰς ὠραίας τέχνας. Ὁραῖαι δὲ τέχναι, κατάλληλοι διὰ τὰ γυναικεία χεῖρα καὶ τὴν γυναικείαν καρδίαν, εἶναι ἡ μουσικὴ, τὸ ἄσμα, ἡ ζωγραφικὴ.

Κάθε μία κόρη ἀπὸ σὰς πρέπει νὰ ἐπιδοθῇ εἰς μίαν ἐξ αὐτῶν τῶν καλλιτεχνιῶν. Εἰς τὰ σχολεῖα, βέβαια, μαζί με τὰ ἄλλα μαθήματα διδάσκονται καὶ αὐταί· ἐν τούτοις, μὴ ἀρκεσθῆτε εἰς τὸσον μόνον· μία κόρη, ἡ ὁποία ἔχει ὠραῖα ἰδιαιτικά, πρέπει νὰ τελειοποιήσῃ τὴν σπουδὴν της εἰς ἓνα καλλιτεχνικὸν κλάδον.

Μερικοὶ ἀπαιδευτοὶ λέγουν :

— Τί; νὰ διδάξω τὴν κόρην μου πράγματα, ποῦ θὰ ξεχάσῃ ὅταν μεγαλώσῃ;

Δὲν ἔχουν δίκαιον, διότι δὲν σπουδάζουν τὰ κορίτσια καποῖαν καλλιτεχνίαν, διὰ νὰ κατέχουν διαρκῶς τὴν ἱκανότητα τοῦ νὰ παίζουσι καλά πιάνο ἢ νὰ ζωγραφίζουσι τελειότατα. Μανθάνουν τὴν καλλιτεχνίαν, διὰ νὰ μορφώσουσι ἓνα καλλιτεχνικὸν συναίσθημα.

Νομίζετε, ὅτι μία γυναίκα, ποῦ δὲν ἔτυχε καλλιτεχνικῆς μόρφωσως, ἔχει τὰς ἰδίας ἰδέας, σκέπτεται κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον, ἔχει τὰ ἴδια αἰσθήματα μετὰ μίαν ἄλλην, ἡ ὁποία ἔχει καλλιτεχνικὴν μόρφωσιν;

Μὴ τὸ εἰπῆτε αὐτό.

Ἡ καλλιτεχνικὴ μόρφωσις δὲν δίδει μόνον ἱκανότητα εἰς τὰ δάκτυλα καὶ τὸν λάρυγγα· ἀφίνει, τὸ σπουδαιότερον, εἰς τὴν ψυχὴν μίαν ἰδιαιτέραν λαμπρότητα, μίαν γαλήνην, ἓν εἶδος εὐδαιμονίας. Ἡ καλλιτεχνικὴ μόρφωσις ψυχὴ αἰσθάνεται ἄλλας ἀπολαύσεις, εἶναι ἀνωτέρα πάσης ἄλλης, εἶναι εὐγενεστέρα, εἶναι ἀξιογάλητος.

Τὸ ἐννοεῖτε;

Κα ΕΥΤΕΡΠΗ

σεν ἢ διευθύντρια καὶ ἡ φωνὴ της ἔτρεμεν ἀπὸ ταραχὴν καὶ τὸ βλέμμα της, ποῦ ἦτο ἄλλοτε ἤσυχον, ἐσπινθηροβολοῦσε.

— Ἀπάντησε, θέλω νὰ ξεύρω.

— Μάλιστα, εἶπεν ἡ Ἰλζα.

— Ἐλα, καὶ πάρτο ἀπὸ κάτω!

Ἡ ὀρμητικότης τῆς διευθυντρίας ἔκαμε τὴν Ἰλζαν νὰ πεισματωθῇ περισσότερον ἀκόμη. Δὲν ἐσηκώθη διόλου ἀπὸ τὸν τόπον της.

— Κατάλαδες τί σὲ διέταξα; Νομίζεις, ὅτι εἴμπορεῖς νὰ με κάμνῃς πείσματα; Ἀπεικώ νὰ με ὑπακούσῃς.

— Ὅχι, ἀπήντησεν ἡ Ἰλζα καὶ εἶπεν αἱ μαθήτριάς ἐξεπλάγησαν, δὲν θὰ τὸ κάμω!

Ἡ δ. Γκροσίου εἶδε τὴν πεισματάραν μεθλιμμένον τρόπον καὶ μετὰ πολὺ ἐνδιαφέρον. Δὲν ἐθύμωσεν, ἀλλὰ μᾶλλον οἶκτον ἤσθάνθη δι' αὐτήν.

— Ἐὰν ἠμποροῦσα νὰ τὴν διώρθωνα! ἐσκέφθη ἡ διδασκάλισσα. Ἐὰν κατώρθωνα νὰ τὴν φέρω εἰς ἄλλον δρόμον!

Μετὰ αὐτὸν τὸν τρόπον ἐσκέφθη καὶ ἀπεφάσισε νὰ κάμῃ τὰ πάνδεινα, διὰ νὰ διορθώσῃ τὰ λάθη τῆς Ἰλζας. Παρομοίᾳ σκηνῇ οὐδέποτε συνέβη εἰς τὸ οἰκοτροφεῖον.

Μολοντί ἡ διευθύντρια ἐλάμβανεν ἀσθηρὰ μέτρα, πρὸς στιγμὴν δὲν εἰξευρε πῶς ν' ἀρχίσῃ μετὰ τὴν Ἰλζαν.

— Πήγαινε εἰς τὸ δωμάτιόν σου, τὴν διέταξε, καὶ μένε ἐκεῖ! τὰ ὑπόλοιπα θὰ ἔλθουν μόνα τῶν.

Ἡ Ἰλζα ἐσηκώθη καὶ ἀνέβηκεν ἐπάνω. Ὅταν ἐφθασεν εἰς τὸ δωμάτιόν της, ἐξερράγη ἡ φοβερὰ θύελλα, τὴν ὁποῖαν τόσῃν ὥραν ἐσυγκρατοῦσεν. Ἐπεσε σὲ μία καρέκλα καὶ ἔκλαιε δυνατὰ. Ἐπῶνάς τὸν πατέρα της νὰ ἤρχετο νὰ τὴν πάρῃ. Παρεπονείτε ἐναντίον τῆς μητρικῆς της, ἡ ὁποία τὴν ἔφερεν εἰς αὐτὸ τὸ οἰκοτροφεῖον καὶ ἤσθάνετο ἡ Ἰλζα τὸν ἑαυτὸν της ἀπηλπισμένον καὶ ἐγκαταλειμμένον, ὅπως οὐδέποτε ἄλλοτε εἰς τὴν ζωὴν της.

Διάφοροι ἰδέαι ἐπερνοῦσαν ἀπὸ τὸ κεφάλι της, τὸ ὁποῖον ἔκαιεν, ἰδέαι παιδικαὶ καὶ ἀνεκτέλεστοι.

Κατὰ πρῶτον ἤθελε νὰ φύγῃ· ποῦ; τῆς ἦτο ἀδιάφορον, μόνον νὰ φύγῃ μακρὰν ἀπὸ τὴν κακὴν διευθύντριαν, ἡ ὁποία εἶχε πάντοτε κατὰ τὴν μετὰ τὴν κακὴν ἀπὸ τὰ φοβερὰ κορίτσια, τὰ ὁποῖα τὴν εἶχον περιγελάσει, καὶ ἀπὸ τὰ ὁποῖα κένενα δὲν ἀγχοῦσεν.

Κένενας ἄνθρωπος δὲν θὰ ἠμποροῦσε νὰ τὴν ὑποφέρῃ, παρὰ μόνον ὁ πατέρας της, ἂν ἦτο δυνατόν νὰ ἦτο κοντὰ της.

Ἡ ἰδέα νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν πατρίδα της, τῆς ἔδωκε θάρρος. Ἦρξισε νὰ τακτοποιῇ τὰ πράγματά της καὶ τὴν στιγμὴν, ποῦ ἦτο ἐτοίμη νὰ φωνάξῃ τὴν ὑπηρετρίαν, διὰ νὰ μεταφέρῃ τὸ κιβώτιόν της, ἡ Νέλλη καὶ ἡ δ. Γκροσίου ἐμβήκαν εἰς τὸ δωμάτιον.

Μετὰ ἀπορίαν εἶδεν ἡ δ. Γκροσίου τὰ ἐτοιμασμένα πράγματα τῆς μαθητριάς.

— Ἰλζα, τί σημαίνουν αὐτά; ἠρώτησεν.

Ἄντι ἄλλης ἀπαντήσεως, ἡ κόρη ἔβαλε τὸ πρόσωπον μέσα εἰς τὰ χεῖριά της καὶ ἤρχισε νὰ κλαίῃ μετὰ λυγμούς.

(ἀκολουθεῖ)

ΚΛΕΙΩ

Ἡ Κραίτη εἶπεν, ὅτι ἡ πενταετής ἀδελφὴ της, ποῦ ἦτο σπῆτι, ἐπλέκε καλλίτερα, καὶ ὅτι ἀπέναντι τῆς κάλτσας τῆς Ἰλζας εἶναι ἀσπρὴ σὰν χιόνι.

Ἡ εὐαίσθητος Φλώρα παρέβλεπε τὴν κάλτσαν μετὰ ἓνα τερβὰ καφέ, παραβολή, ἡ ὁποία ἔκαμε μίαν ἄλλην μαθήτριάς νὰ γελάσῃ πολὺ δυνατὰ.

Τὴ συνέβαινε ἐκείνην τὴν στιγμὴν μέσα εἰς τὴν ψυχὴν τῆς Ἰλζας εἶναι ἀδύνατον νὰ περιγράψῃ τις. Εἶδε νὰ τὴν περιγελοῦν εἰς τὴν κάλτσαν καὶ δὲν τῆς ἐπετρέπετο νὰ ὑπερασπίσῃ τὸν ἑαυτὸν της.

Τὸ θερμὸν αἰμά της, ἡ ἀνυπότακτος φύσις της, ἐπανεστάτησαν μετὰ τὴν τὴν δύναμιν ἐναντίον τῆς προσβολῆς, ἡ ὁποία τῆς ἐγένετο.

Ἐθύμωσε τόσον, ὅσον δὲν εἶχε ποτὲ ἄλλοτε θυμώσῃ, ἔδεσε τὰ χεῖριά της καὶ τὰ ἐδάγκασε, τὰ δὲ μάτια της ἦσαν γεμάτα ἀπὸ ζεστά καὶ πεισματικὰ δάκρυα.

Ἡ διευθύντρια εἶχε πλέον ἀφήσει τὸ δωμάτιον καὶ εἶχεν ἀφήσει τὴν θύραν ἀνοικτήν. Ἐστέκετο εἰς τὸν διάδρομον. Δὲν ἤθύνετο νὰ ἐννοήσῃ ποῖαν ταραχὴν εἶχε προξενήσει εἰς τὴν Ἰλζαν, νομίζουσα, ὅτι μετὰ μίαν προσβολήν, τὴν ὁποῖαν ἔκαμεν εἰς αὐτήν ἐμπρὸς εἰς τὰς συμμαθητριάς της, ἦτο δυνατόν νὰ διορθώσῃ τὸ πείσμα της.

Πόσον ὀλίγον ἐνοῦσε τὴν πεισματάραν ἐκείνην ψυχὴν!

Ὁ τρόπος ἐκεῖνος τῆς διευθυντρίας, ὅχι μόνον δὲν ὀλιγόττευσε τὸ πάθος τῆς Ἰλζας, ἀλλὰ, τὸναντίον, τὸ πείσμα της ἐσπινθηροβολοῦσε.

— Μὴ τὴν πεισματώνετε, εἶπεν ἡ δ. Γκροσίου, ἡ ὁποία ἐνοῦσε περισσότερον τὴν Ἰλζαν.

Ἡ Νέλλη, ἡ μόνη, ἡ ὁποία ἤσθάνετο λύπη καὶ συμπάθειαν πρὸς τὴν Ἰλζαν, ἐπῆρε μετὰ καλὴν διάθεσιν τὴν περιφρονημένην κάλτσαν εἰς τὸ χεῖρι, διὰ νὰ τὴν διορθώσῃ.

— Ἀφήσέ την, εἶπε μετὰ θυμὸν ἡ Ἰλζα καὶ ἐξέσπασεν ἡ ὀργή της εἰς τὴν Νέλλην. Τί σ' ἐνδιαφέρουν τὰ πράγματά μου;

— Δόσε με την, παρεκάλεσεν ἡ Νέλλη μετὰ τρυφερὸν τρόπον, θὰ προσπαθῆσω νὰ τὴν διορθώσω.

Ἡ Ἰλζα δὲν ἤκουσε τίποτε· ἐτράβηξε τὴν κάλτσαν ἀπὸ τὸ χεῖρι τῆς Νέλλης καὶ τὴν ἐπέταξε μετὰ θυμὸν πρὸς τὸν τοῖχον.

Ἡ βελόνες ἐκτόπησαν καὶ ἔκαμαν κρότον, τὸ δὲ κουδῆρι ἐκυλίσθη πολὺ μακρὰ, ἔξω ἀπὸ τὴν ἀνοικτήν θύραν, ἔως εἰς τὰ πόδια τῆς διευθυντρίας. Ἰσως αὕτη δὲν θὰ εὗρισκε τὸ πρᾶγμα τόσο κακό, ἂν δὲν ἤκουεν ἀμέσως φωνά: «ἄχ!» καὶ «ὦχ!», αἱ ὁποῖαι τὴν ἐπληροφόρουσι, ὅτι κατὰ τὸ ἀνήκουστον συνέβαινε.

— Τί τρέχει; εἶπεν, εἰσερχομένη βιαστικά.

Δὲν ἔλαβε κάμμίαν ἀπάντησιν, τὸ βλέμμα της ὅμως ἔπεσεν ἐπάνω εἰς τὸ κουδῆρι καὶ ἐκατάλαβεν ὅλα.

— Τὸ ἔρριψες ἐπίτηδες, Ἰλζα; ἠρώτη-

ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

ΥΪΚΗ ΣΤΟΡΗ

Είναι χειμών. Έξω ο βορρᾶς φυσᾷ με μανίαν καὶ ἡ χιών πίπτει πυκνή. Ὁ μικρὸς Κίμων κάθηται εἰς τὸ παράθυρον καὶ βλέπει τὴν χιόνα. Ἐξ᾿αφ᾿α περνᾷ εἰς τὸν δρόμον ἡ μικρὰ του γείτων Μαγδαληνή, ἣτις ἔτρεμεν ἐκ τοῦ ψύχους καὶ ἐκράτει εἰς τὰ παγωμένα χεράκια της δέσμην με ξύλα. Ἦτο ἀνυπόδητος καὶ ἐφόρει ἓνα λεπτὸ καταξοχισμένον φόρεμα· ἔτρεχε πολὺ, διότι ἐσυλλογίζετο τὴν γραίαν ἀσθενῆ μητέρα της καὶ διότι ἐκρῶνεν ὑπερβολικά. Ὁ μικρὸς Κίμων εἶδε τὴν Μαγδαληνήν, τῆς ὁποίας τὰ ποδαράκια ἐπάτουν εἰς τὴν χιόνα, καὶ τὴν ἐλυκῆθη. Χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸν, καταβαίνει, ἀνοίγει τὴν θύραν καὶ φωνάζει:

— Μαγδαληνή, ἔλα μέσα, διότι κάμνει κρῦο καὶ θὰ κρυώσῃ.

Ἡ Μαγδαληνή τοῦ ἀπήντησεν, διὲ εὐχαρίστως θὰ ἤρχετο. Ἄλλ’ ἐνῶ ἡ μήτηρ της ἦτο ἀσθενής, πῶς νὰ τὴν ἀφήσῃ δίχως φωτιάν; Καὶ ἐξηκολούθησεν τὸν δρόμον της. Ὅταν ἐφθάσεν εἰς τὴν οἰκίαν της, εὗρεν ἀποθαμένην τὴν μητέρα της ἀπὸ τὸ κρῦο. Ὁ Κίμων τότε παρεκάλει τὴν μητέρα του καὶ παρέλεβον τὴν Μαγδαληνήν εἰς τὴν οἰκίαν τῶν ὡς ἀδελφὴν του.

ΜΥΡΩΔΑΤΗ ΓΑΖΙΑ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΣΟΛΟΜΩΝΤΟΣ

Δύο ἄνδρες εἶχον ἀμφότεροι ἀνατραφῆ ὑπὸ ἑμπορὸν ἀποθανόντος καὶ διημφισβήτησαν τὴν διαδοχὴν του. Καὶ οἱ δύο ἠγαπῶντο ἐξ ἰσῶν ὑπὸ τοῦ ἑμποροῦ· ἔλεγεν ὁ εἷς, διὲ μόνον ἐκεῖνος εἶναι γνήσιος υἱὸς του, ἐνῶ ὁ ἄλλος εἶναι ψυχοπαῖδι. Ἐν τούτοις ἠρνεῖτο νὰ ὀνομάσῃ ποῖος ἐκ τῶν δύο ἦτο ὁ γνήσιος. Μετὰ τὸν θάνατόν του, ἠγωνίσθησαν ἡ ἀποδείξουν τίς ἦτο ὁ διάδοχος καὶ ὁ υἱὸς του.

Ἐνεκα τούτου παρουσιάσθησαν ἐνώπιον τοῦ Σολομῶντος, παρακαλοῦντες αὐτὸν νὰ ἀποδείξῃ τὴν ἀλήθειαν. Οὗτος διέταξε νὰ ὀδηγήσῃσι τὸ φέρετρον τοῦ ἑμποροῦ καὶ τὸν νεκρὸν αὐτοῦ πλησίον του. Ἀποταθεὶς κατόπιν πρὸς τοὺς δύο ἄνδρας, εἶπε:

— Λάβετε ἀπὸ ἓνα σφυρίον καὶ καταστρέψετε τὸ φέρετρον τοῦ ἑμποροῦ. Ἐκεῖνος, ποῦ θὰ κάμῃ αὐτό, εἶναι ὁ γνήσιος υἱὸς του.

Καὶ ὁ μὲν εἷς ἐπράξεν ὅ,τι εἶπεν ὁ βασιλεὺς· ὁ ἄλλος δὲρας, ἀπωθῶν τὸ σφυρίον, τὸ ὁποῖον τῷ προσέφερον, εἶπεν:

— Ὅχι, ποτέ μου δὲν θὰ κτυπήσω τὸ φέρετρον τοῦ πατρός μου! προτιμῶ νὰ ἀποθάνω καὶ νὰ λάβῃ τὴν κληρονομίαν ὁ ἀδελφός μου.

— Σὺ εἶσαι ὁ υἱὸς του! ἀπεκρίθη ὁ βασιλεὺς. Τὸ ἀπέδειξες διὰ τοῦ σιβασμοῦ πρὸς τὸν νεκρὸν του.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

ΜΙΚΡΟΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ

ΠΑΡΑΜΥΟΙ

Ἐνα τρανὸ βασιλόπουλο μιὰ φορὰ θέλησεν νὰ διαλέξῃ γυναῖκα ἀνάμεσα σὶά ἀρχοντοκόριτσα τῆς χώρας του, ποῦ ἦτανε καλὴ καὶ ἀξία νὰ συμμερίζεται τῆς λύπης καὶ τῆς χαρῆς του, καὶ νὰ κυβερνήσῃ ἐπιδέξια τὸ κράτος του.

Παράγγειλε, λοιπόν, νὰ βάλουν ὅλες τῆς ὑποψήφους κοπέλλες σὲ μιὰ μεγάλη αἴθουσα καὶ νὰ τὸν περιμένουν. Μὰ ἐκεῖνος, κρυμμένος στὸν φεγγίτη, κρυφὸβλέπε τί κάμει ἡ καθεμίᾳ. Ἀνὸ-τρεις στρώθηκαν στῆς βελουδένεις πολυθρόνες με νωχέλεια.

— Ἀλλοίμονο! σκέφθηκε τὸ βασιλόπουλο. Δυστυχία στὸ κράτος μου, ἂν ἡ βασίλισσα εἶναι τόσοσ ὀκηρά!

Τρεῖς ἄλλες πῆραν ἀπὸ ἓνα βιβλίον στὸ χέρι καὶ ἀρχισαν νὰ διαβάζουν.

— Ἄν ἡ βασίλισσα καταγίνεται τόσοσ πολὺ στὸ διάβασμα, ξανασκέφθηκε ὁ νέος, δὲν θὰ τῆς μένῃ σβῆρα καιρὸς νὰ κυριάζῃ καὶ τῆς ὑποθέσεις τοῦ κράτους. Καλὸ εἶναι καὶ τὸ διάβασμα, μὰ γιὰ ὅσους δὲν ἔχουν ἄλλη δουλειᾳ.

Μιὰ ἄλλη σιάνθησε ἐμπρὸς σ’ ἓνα μεγάλο καθρέφτη, εἰσαξε τὰ μαλλιά της με πολλὴ φιλαρέσκεια.

— Οὐ! ἔκαμε τὸ βασιλόπουλο. Αὐτὸ τὸ θέαμα οὔτε νὰ τὸ βλέπω δὲν ἀξίζει. Ἄπὸ τώρα κακοτυχίζω τὸν λαὸ μου, ἂν πρόκειται νὰ ἔχῃ φιλαρέσκον βασίλισσαν!

Ἐπὶ τέλους τὸ βλέμμα του ἔπεσε σὲ μιὰ συμπληθητικὴ καὶ εὐγενικὴ κοπέλλα, ποῦ, σκυμμένη στὸ παράθυρο, κάτι προσπαθοῦσε νὰ κάμῃ. Τὸ βασιλόπουλο πρόσεξε καλλίτερα καὶ τί εἶδε;

Τὸ ἀρχοντικὸ κορίτσι εἶχε βρῆ κάκου ἐκεῖ ἓνα κουβάρι μπερδεμένο ὀλότιλα. Καὶ τώρα, σκυμμένη ἐκεῖ, προσπαθοῦσε καρτερικά νὰ ξεδιαλύνῃ τὸ μαλλί. Με ἀγωνία τὸ μάτι τοῦ νέου παρακολουθοῦσε τὴν ἐργασία. Αὐτὸ βάσταξε ὡς δέκα λεπτά.

Ἐπὶ τέλους ἡ κόρη ξεδιαλυσεν τὸ μαλλί καὶ με πρόσωπο φωτισμένο ἀπ’ τὴν χαρὰ τῆς ἐπιτυχίας, ἀρχισεν νὰ ντυλιζῇ τὸ κουβάρι. Γερᾶτο εὐτυχία, εἶπε μέσα του τὸ βασιλόπουλο:

— Ὅχι μόνον τὴν φιλεργία καὶ τὴν τάξη της ἐξστήμησα, ποῦ εἶναι ἀπαραίτητα γιὰ μιὰ γυναῖκα, ἀλλὰ καὶ τὴν ὑπακομὴ καὶ ἐπιμονὴ της στὸ καλὸ, ποῦ εἶναι εἰσῆς ἐξοχα προτερήματα. Σ’ αὐτὴν ἀρμόζει τὸ στέμμα καὶ ὁ θρόνος. Μ’ οὐτὴν θὰ διανύσω τὸ ταξίδι τῆς Ζωῆς. Αὐτὴ θὰ γίνῃ γυναῖκα μου!

ΑΓΙΑΣΙΑ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

441. — Δύτιγμα.

Πρόθεσις τὸ πρῶτόν μου, κρατεῖς τὸ δεύτερόν μου, πόλις τὸ σύνολόν μου. (Ἄπ. Ἀρχιναύαρχος Θεμιστοκλῆς).

442. — Γεῖφος.

Μ Μ οὐς τ τ τ : νὰ οἱ Χ Σ Τ Τ Τ. (Ἄπ. Αἰκατ. Ι. Κόντου).

443. — Πρόβλημα.

Ἡρώ-μαάν τινα πόθεν ἦτο, ὁ δὲ εἶπε : — Το ὄνομα τῆς πατρίδος μου δὲν τὸ λέγω· σᾶ, λέγω μό ο , ὅτι ἔχω τόσα γράμματα, ὡσα οἱ μονάδες τοῦ ἀριθμοῦ ἐκείνου ἂν γίνωσι δεκάδες καὶ αἱ δεκάδες μονάδες καὶ ἀφαιρεθῶσι οἱ δύο ἀριθμοί, θὰ μέινῃ ὑπόλοιπον 54. (Ἄπ. Θεοδώρα Κ. Βοβκουτου).

444. — Στοιχειόγραφος.

Εἶμαι ζῶν τι τετραπόνη· δύο γράμματ’ ἂν μοῦ κόψης, τότε εἰς τὸς ἡσους σπεῖσαι, λέει, γιὰ ν’ ἀμνηστωθῆς. (Ἄπ. Εὐδοκία Β. Ναουρ(δου)).

445. — Διπλῆ ἀκροστοιχί.

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα, ἐπίσης καὶ τὸ τρίτον, ἀλλ’ ἀντιστρόφως καθὲ ἀναγινωσκόμενα, δίδουσι τὸ ὄνομα ἀρχαίου ζωγράφου.

1) πόλις τῆς Μ. Ἀσίας, 2) ἱστορικὴ ἀρχαία πόλις, 3) Ἑβραῖος βασιλεὺς, 4) βασιλεὺς τῶν Θηβῶν, 5) Λατῖνος ποιητής, 6) σύνθεσις, 7) Κένταυρος. (Ἄπ. Μ. Α. Σεργιάδης).

446. — Γραμματικὴ ἐξώτηση.

— Ποῖον κρότος ἀποτελεῖται ἀπὸ δύο γράμματα τῆς Γαλλικῆς γλώσσης; (Ἄπ. Κυκὴ Ν. Κωνσταντινίδου).

447. — Ἀκροστοιχί.

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητούμε-ων λέξεων ἀποτελοῦν ὄνομα φιλοσόφου : 1) πόλις, 2) γῆσις, 3) ζῶν, 4) λίμη, 5) χρονιὴ διαίρεσις, 6) Γωμαῖος αὐτογράφου. (Ἄπ. Μηνᾶς Ἀφθονίδης).

448. — Γραμματιόγραφος.

Διῶξε λ καὶ βάλε μ καὶ ἀμέσως στὴν στιγμὴ τὰ βιβλία παρατῶ καὶ εἰς Ἀμερικὴν περῶ. (Ἄπ. Κωνστ. Γ. Ὀδοικολίδης).

449. — Ἐπιγραφή φέρδην μίγδην.

Λε-το με-τα πάν. (Ἄπ. Πέννα τοῦ ‘Ἀπ’ Ὀλα’).

450. — Λογοπαίγιον.

— Ποῖον εἶναι τὸ ἀντίθετον τοῦ ἀργά; (Ἄπ. Χαρίτων Θ. Γεροφαλλίδης).

Ἄσ' Ὀλα

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΙΕ' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Οι λύται τῶν Πνευματικῶν ἀσκήσεων.

Ἐλυσαν 25 ἐκ τῶν ἀσκήσεων :

Εὔα Νικολέρα.
Ἰωάννης Α. Δουρβατάκης.
Ἀεροβάτης, Βλακόμετρον, Ἐρατώ, Μαγικός φανός.

Ἐλυσαν 24 ἐκ τῶν ἀσκήσεων :

Δήμητρα Βασιλογλου, Εἰδοξία Γαλανοῦ, Ἄννα Δημητρεῖλλη, Καίτη Μαυρίδου, Μαρίκα Σακουσιοῦ.
Ἰωάννης Μ. Ἀγγελόπουλος, Ἄρης Δήμου, Ἰακώβος Γ. Εὐθυμιάδης, Κωνστ. Καλλιμράτης, Μητῆς, Μανουσακῆς, Ἰωάννης Μηλιώτης, Δ. Μ. Ψολλίδης.

Κορροφόρον κἀνιστρον, Λαμπροστόλιστος ἀγῆ, Μακρόχειρ, Σταυροετός.

Ἐλυσαν 23 ἐκ τῶν ἀσκήσεων :

Ζηνοβία Δαμιανίδου, Ἀγάθη Δημητρακοπούλου, Ἄννα Κορνητιοῦ, Εὐφροδίκη Ρ. Μαυρίδου, Πηελόκη Σταυροπούλου.
Δημοκλῆς Εὐθύδης, Δημοσθ. Εὐθυρόπουλος, Δ. Λαμπρινός, Δ. Λαμνίδης.
Κλοσοσός τῆς Ρόδου, Ὠσεανόπλους ταῖς.

Ἐλυσαν 22 ἐκ τῶν ἀσκήσεων :

Ἄννα Ι. Κύρμον, Ραβέκκα Στυλιανοῦ, Μαρίκα Ν. Τριανταφυλλίδου.
Δημ. Ἡλιόπουλος, Ν. Φ. Λυμκουσιάδης, Κωνστ. Παρρασίου, Δ. Ρ. Ραδινός.
Ἀράχη, Ἀρλογοράτης, Βικέντιος, Περίοργος, Σπαρτιάτης.

Ἐλυσαν 21 ἐκ τῶν ἀσκήσεων :

Ἀντιγόνη Βοφοπούλου, Κολλιρόδη Ἰερμεῖα, Δόμνα Καλοδήμου.
Ἰωάννης Κοριτόπουλος, Δημ. Λατινιάδης, Κιακόδι, Μυροβόλος κῆπος.

Ἐλυσαν 20 ἐκ τῶν ἀσκήσεων :

Ἰωάννα Δύθεντοπούλου, Ἰφιγένεια Καλλιμάχη, Ἀλεξάνδρα Νασσοπούλου.
Θρασύβουλος Ἀναστασοπούλος, Κώστος Θεομάδης, Δήμος Κόκκινος, Π. Σ. Μπάρμας, Σταμάτιος Ε. Πάσσας.
Ἀνθισμένο λιβάδι, Ἀραπόπουλο, Εὐθύδικος, Ζήτη τὸ Ἄπ' Ὀλα, Νύξ.

Ἐλυσαν 19 ἐκ τῶν ἀσκήσεων :

Νίνα Πηλείδου.
Σενοφῶν Μανουηλίδης, Τιμοθέων Σ. Πατριδης.
Ἀκτινοβόλος ἀγῆ, Κασιδίστριας, Λεσκὸν Ἰστ., Ὠρσία πρωία.

Ἐλυσαν 18 ἐκ τῶν ἀσκήσεων :

Ἰωάννα Ἀδαμαντιδου, Βασιλικὴ Ναξιώτου, Φωφὸ Νάταιου, Εὐαγγελία Ρωσοπούλου.
Βασιλόπουλο, Γαρόφαλλο, Ἠγησίαλεια, Ἰπλότης τῶν λαγῶν.

Ἐλυσαν 17 ἐκ τῶν ἀσκήσεων :

Α. Κ. Δ.
Εὐφρανταστός, Θελένη, Σκουργίτης, Χρυσάνθεμον.
Δήμητρα Κ. Βλεσιδου, Δόμνα Ζωχορία, Νίκη Μ. Λεοντίδου.
Ἰωάννης Ἰωαννίδης Α. Γ. Ἐλευθερίου.
Ἀφροδίτη, Βουκέφολος, Μούσα τοῦ Τ. ὕψιστος, Ταροξίος.

Ἐλυσαν 16 ἐκ τῶν ἀσκήσεων :

Κλειώλη Λυκίδου, Κλειώ Μηλιᾶ.
Τὸ γραφί, Λαμόκλειος, Δημόσιον, Ἐρινός, Ἰσιδ, τῆς Πηλιόλης, Πύργος τοῦ Λεοδρόου.
Ἐλυσαν 15 ἐκ τῶν ἀσκήσεων :

Ἀρίσταρχος Ζαχαροπούλος, Νίκος Ἡαίτης, Ἰωάννης Λορέρας.
Ἀδόμοστος, Θεανώ, Νηπειθός.
Ἐλυσαν 14 ἐκ τῶν ἀσκήσεων :

Κόκκι Αποστολιόπουλος.
Νικόλαος Ἀναστασοπούλος.
Ἀλκίσις, Ἄιθος κὺ ἀγροῦ, Δελφίν τοῦ Εὐξείνου.

Ἐλυσαν 13 ἐκ τῶν ἀσκήσεων :
Ἀβροδίατος, Ἀγριόκανθον, Γρήγορο πουλί, Εὐξείνος πόντος.

Ἐλυσαν 13 ἐκ τῶν ἀσκήσεων :
Θεόκλεια Σ. Ἰωαννίδου.
Δημοσθένης Α. Ζαχαριάδης.
Ἀρσιμάνιος, Βελόνη, Ζήτουλας, Λεμονόκουπα, Μυσοσπίς.

Ἐλυσαν 12 ἐκ τῶν ἀσκήσεων :
Σταῦρος Λεβεντόπουλος.
Θαλασσοδαρμένος, Θερραλέος, Καλλιμαραίνος.

Ἐλυσαν 11 ἐκ τῶν ἀσκήσεων :
Φωκίων Θρασσυβουλίδης, Δημ. Κιτόπουλος.
Κιανός, Σαῦρα.

Ἐλυσαν 10 ἐκ τῶν ἀσκήσεων :
Νικ. Σταυρόπουλος.
Ἀστάρτη, Γλυκάνισον, Γιώμων, Βλοσυρόν.

Ἐλυσαν 9 ἐκ τῶν ἀσκήσεων :
Ι. Γ. Ἰωαννίδης, Δήμος Ζιχόπουλος.
Ἐλλησποντος, Ζηλωτής, Καμέλια.

Ἐλυσαν 8 ἐκ τῶν ἀσκήσεων :
Δημ. Καλλιᾶδης.
Βίλαμον τῆς Ἐρήμου, Εὐρεσίτεχτος, Θαλῆς ὁ Μιλήσιος.

Ἐλυσαν 7 ἐκ τῶν ἀσκήσεων :
Φλωρεντία Ποράντζη.
Ἀντιγονίτης, Πελαργός.

Ἐλυσαν 6 ἐκ τῶν ἀσκήσεων :
Ἰωάννα Δόρη, Μικρὸ Εὐγενία.
Ἄστρον τῆς θαλάσσης.

Ἐλυσαν 5 ἐκ τῶν ἀσκήσεων :
Καίτη Παρασκευαίδου.
Καυκάσιος Ἄρης.

Ἐλυσαν 4 ἐκ τῶν ἀσκήσεων :
Στέφανος Σοφ. Χουδοβερδόγλου, Ἠλιόδωρος, Κοτόπουλο.

Ἐλυσαν 3 ἐκ τῶν ἀσκήσεων :
Κ. Α. Ἰγνατιδης, Θρασύβουλος Ζώτος.

Ἐλυσαν 2 ἐκ τῶν ἀσκήσεων :
Λογιώτατος ποτιπός, Μαισιχός ἀγαθότης.

Ἐλυσε 1 ἀσκησιν
Α. Σ. Τ.

ΔΙΑ ΤΑ ΒΙΒΛΙΑ ΤΩΝ ΠΤΩΧΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

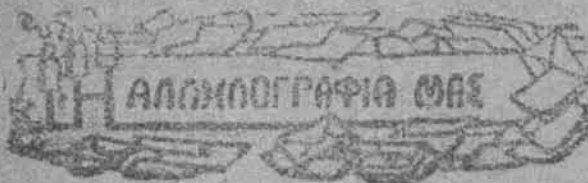
Κατάλογος ΙΗ'

Ἄλιξ. Στ. Μαυρόκης	Γρ. 100.—
Ἄνδρέας Ι. Περιστερῆς	» 25.—
Ἄστρον τοῦ Ἐξασιέρου	» 15.—
Κλειώ Θεοφιλίδου	» 10.—
Χαρίκλεια Καρυστοῦλη	» 5.—
Γρ. 155 —	
Ἐκ τῶν προηγουμένων καταλόγων	» 1101 —
Εἰσπραχθέντα ἐν ὄλῳ . Γρ. 1256.—	

ἘΠΙΣΤΟΛΑΙ ΒΙΒΛΙΩΝ ΔΙΑ ΤΗ ΠΤΩΧΑ ΠΑΙΔΙΑ

Κατάλογος Ζ'

Ερμαντυὴλ Παρποθῆκος	Τόμ. 6
Ἐκ τῶν προηγουμένων καταλόγων	» 133
Ἀποσταλόντες ἐν ὄλῳ . Τόμ. 159	

Ἐ-ῆρα ἔν γράμμα ἀπὸ τὸν Ἀλέξανδρον Στ. Μαυρόκη, εἰς τὸ ὁποῖον μοῦ γράφει : «Θά περιμένω νὰ σὰς σταίλω τὴν φωτογραφίαν μου διὰ τὸ δημοσιεῦσθαι εἰς τὸ Παιδικὸν Ἄπ' Ὀλα», ἐπειδὴ εἶμαι ὁ βραβευθεὶς εἰς τὸν ΙΕ' διαγωνισμόν τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων. Ἐν τούτοις δὲν θά σὰς τὴν σταίλω. Ὅχι διότι δὲν ἔχω φωτογραφίαν, ἀλλὰ διότι κἀνὼ τὴν ἐξῆς σκέψιν : Ἐ-ῆ ἰγὼ θά ἱκανοποιῶ ἔα ἐγωισμόν μου, ἀλλὰ παιδίμια σὰν καὶ ἐμέ, πτωχῆ, θά στεροῦνται ἕνα βιβλίον. Ἄσὰ γε θά ἦτο δυνατόν, τὰ χρήματα, τὰ ὁποῖα θά ἐξωδύοντο διὰ τῆς κατασκευῆς τῆς εἰκόνας μου, νὰ ἐδίδοντο διὰ τὰ πτωχά ; Πῶς ὄχι, ἀγαπητέ, σὲ συγχωρῶ διὰ τὴν μετριοφροσύνην σου καὶ διὰ τὸν αυτισμὸν καὶ προτείεις. Τὸ δὲ Παιδικὸν Ἄπ' Ὀλα καταθέτει μίαν λίραν εἰς τὰς συνεισφορὰς ὑπὲρ τῶν πτωχῶν εἰς ὄνομα σου. Τὸ χρηματὺ-ὀ εἶναι τὸ ἐξέδοτον, τὸ ὁποῖον θά ἐγίνετο διὰ τὴν εἰκόνα σου.

Στέλλω ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φιλίμν εἰς τὸ Νιάον Νιάον, τοῦ ὁποῖου τὸ ψευδώνυμον ἐγκρίνω καὶ διὰ βιβλίον τοῦς χαιρετισμούς σου εἰς τὸ Ζιζάνιον τῶν Μιστρῶν καὶ εἰς τὴν Ἐδλομπιαν Κωνσταντινίδου — τὸ Ἄνδρέαν Ι. Περιστερῆν, ὁ ὁποῖος μὲ γράφει «ὅτι κατεμαγεύθη ἀπὸ τὴν ἀγαγίωσιν τῶν τῶσον τερπῶν καὶ ἠθικῶν διηγημάτων καὶ τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων» μὲ τὴν πρότην ἀπικονεῖναι» ποῦ πόμναι, ἀποσιᾶλλαι 25 γρ. διὰ τὰ βιβλία τῶν πτωχῶν παιδιῶν καὶ προσθεταί : «Προτιμῶ νὰ δίδω τὰς εἰκονομίας μου εἰς τὰ πτωχὰ ἀδελφάκια μου, παρὰ νὰ ἐργῶ διαφροῖα». Εὔγε, φίλε μου, σὲ συγχωρῶ διὰ τὰ καλὰ καὶ φιλόθρονα οἰοθήματά σου — τὸν Ἀρλογοῖτην, τὸν ὁποῖον πληροφροῦ, δὲ εἰσαεράχθη τὸ ἰσάτι-μον τῆς ἔγγραφῆς του — τὸν Ἄθ Στεμ. Καρασταμίτην, ὁ ὁποῖος μεταξὺ ἄλλων μὲ διαβεβαίωσιν, ὅτι «αἱ καθημεριναὶ διασεδάσεις, αἱ ὄρατοι κῆποι καὶ αἱ διαφροαί μουσικαὶ συναυλία δὲν τὸν κατεπεισαν νὰ μὲ ληρομνησῇ». Εἶναι καὶ αὐτός τῆς ἰδέας διὰ τὴν ἀνταλλαγὴν μικρῶν μυστικῶν καὶ ἀλληλογραφίας μεταξὺ τῶν ἀγαγίωσιν τοῦ Παιδικοῦ μὲ δικαίωμα 10 20 παρ. τῆν λέξιν — τὴν Βιργινίαν Χαμπέον, τῆς ὁποῖας τὸ προηγούμενον γράμμα φαίνεται, δὲ κατῆπεσε. Διαβεβῶζω τοῦς χαιρετισμούς σου εἰς τὸ Ἀστέρικι τοῦ Οὐρανοῦ — τὴν Ἰσπανικὴν γρίπην, ἡ ὁποῖα παρουσιάζεται, λέγει, εἰς τὸ γράφειός μου — μὴ γὰρ ὄνομα τοῦ Θεοῦ ! — μὲ τὸς καλλιτέρας τῶν διαθεσίω. Χαιρετῶ δὲ τὴν Βηθλέημ Γιαννακοῦλια, τὴν Κρητικὴν Ζαχαριδου καὶ ἔρωτῶ τῶν Θαλασσί-νιν Διαβόλων πῶς ἐνφ εἶναι διάβολος συνειννοῖται μὲ τοῦς ἀθροῖπους — τὴν Ἀρλογοῖτην ἀγῆ, τὴν ὁποῖαν συγχωρῶ διότι δὲμοψῆ τῆς ἐπιστολῆς τῆς, ἐπειδὴ ἦλθεν ἡ ὄρα τοῦ μαθήματος. Πάντα, βέβαιον, θά εὐρίσκησιν μίαν στιγμὴν εὐκαιρίας διὰ νὰ μὲ γράφῃς καὶ συμμετέχῃς εἰς τοῦς διαγωνισμούς. — τὴν Μυροβόλην γρίπην, ἡ ὁποῖα ἔρωτῶ τὴν Χριστιανικὴν Σαχάραν, πῶς συνιθε αὐτὸ νὰ σαραθῆ μὲ χιόνι, χωρὶς νὰ τὸ γρηῖρη ἡ ἀθροῖπῆ. — τὴν Πηγαμῆτην καρδίαν, ἡτι, μὰς συνιστῶ τὴν Κερκείδα καὶ παρακαλεῖ νὰ τὴν δεχθῶμεν εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν μας καὶ νὰ ἐγκρίνωμεν τὸ ψευδώνυμόν τῆς. Διαβεβῶζω προσετὶ χαιρετισμοῦ, εἰς τὴν Κικὴν Κωνσταντινίδου, τὴν Θελλίαν Λεοντίδου, τὴν Αἰωνία γρίπην καὶ τὴν Τσουκνὶ-δα τῆς Χαλκηδόνος. Ἐπίσης παρακαλεῖ τὸν μικρὸν Ἄρη νὰ ἀγῆσιν πλῆστον τὴν κακία του, ἀφοῦ ἐκπερόθη μὲ τὸ αἷμα, τὸ ὁποῖον τῶσον ἀφθόνως χύεται, τὸ βοηθήσῃ ἐπὶ τέλος καὶ τὸ ἐπιτοχῶν τὸ τέλος τοῦ πολέμου. Ἐρωτῶ τὴν Ροδόχρον βιολέταν πῶς εἶναι δυνατόν νὰ εἶναι ροδόχρως, ἐνφ ἡ βιολέτες ἔχουν χρῶμα ἰώδες. Ἐν τέλει συγχωρῶ τὴν δ. Κλειώ διὰ τὴν «Πνευματικὴν» — τὴν Σίλην τοῦ Ἀγνώστου, ἡ ὁποῖα διὰ τὸ μὴ γινῆ σελήνη τοῦ Ὀσείρου ; Χαιρετῶ ἐκ μέρους σου τὸν Παταχὸν παρόντα, ὁ ὁποῖος χάρηκε ἀπὸ τὴν μέση καὶ ἱκανίον τοῦ ὁποῖου ἔχουν φεβερὰ περῶνα οἱ μικροί — καὶ τὸ Χρυσόμαλλο ἀγγιλοῦδι.